

Glasiło je bilo dne 25.7.1970 odlikovano s Priznanjem Skupščine občine Domžale za uspešno informiranje, dne 24.4.1974 pa s srebrnim Priznanjem Osobodilne fronte slovenskega naroda za uspešno informiranje delovnih ljudi in občanov občine Domžale.

Občinski

poročevalec

Domžale, 28. 11. 1979
Leto XVIII – St. 14
Poštnina plačana v gotovini!

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA OBČINE DOMŽALE

OB DNEVU REPUBLIKE

OBČINA DOMŽALE

29. NOVEMBRU

Praznujemo šestintrideseto obletnico drugega zasedanja AVNOJ, praznujemo dan, ko se je v najtežjih časih našega narodnoosvobodilnega boja in revolucije rodila naša nova jugoslovanska stvarnost. Tega novemberskega dne so odposlanci vseh jugoslovanskih narodov enotno izrazili stoletja zatrto hotenje, da se združeni še nadalje borijo proti vsem okupatorjem z željo, da zavestno gradijo drugačne socialne in nacionalne odnose.

Že dolgo je od tega, vendar pa tudi ne, saj so nam ti dogodki zelo blizu, lahko rečemo, da so del današnje stvarnosti. Dejstvo je, da ideje in cilje avnojskih sklepov vsakodnevno uresničujemo z odločanjem v samoupravnem in delegatskem sistemu. Vsa ta leta gradimo novo družbo, dograjujemo pravične odnose v samoupravni družbi, vsakemu omogočamo svobodno odločanje o vseh družbenih zadevah.

To pa pomeni, da gradimo trdnost tistih bratskih odnosov, ki so bili skovani v času vojne, da se v nemirnem svetu stalno borimo za mir in sodelovanje z narodi vsega sveta, da zavestno načrtujemo naš razvoj pod vodstvom Zveze komunistov, tovariša Tita in aktivnega dela znotraj družbenopolitičnih organizacij.

In če rečemo, da razvijamo delegatski sistem, potem se moramo vprašati – kje smo danes. Lahko trdimo, da je delegatski sistem našel svoje mesto v vseh sredinah, čeprav ne moremo reči, da je povsod zaživel tako, kot bi moral. Toda pri tem ne gre za vsebino, temveč za nerazumevanje metod in oblik dela samih delegacij in delegatov, kot tudi njihovega povezovanja s sredinami v katerih bi morale delovati.

Mnogokrat smo poudarili, da tok naše revolucije še vedno traja, da smo še vedno pri razvijanju množstva interesov, kar pomeni kontinuiteto sprejetih sklepov na drugem zasedanju AVNOJA.

Zavestno gradimo bogatejšo družbo, vendar se zavedamo, da morajo naše odločitve biti spontano sprejete in pogojene v zmožnostih, ki jih sami ustvarjamo v družbenem življenju. Če bomo dosledno uresničevali vsa sprejeta stališča, predvsem pa delegatsko sprejete odločitve, bomo dosegli postavljene cilje, za katere so se opredelili naši odposlanci leta 1943 in za katere se vsakodnevno opredelujemo tudi mi. Naša naloga je, da jih z delom dosežemo, saj je to naš stalni dogovor na vseh področjih razvoja družbenih razmerij.

ODGOVORNOST ČLANOV ZK V SEDANJEM TRENUTKU

Številne ocene o delovanju samoupravnega in delegatskega sistema v naši občini kažejo, da smo dosegli mnoge pozitivne premike. Tako smo marsikje uspeli animirati delavce v TOZD in občane v KS za aktivno delo. Marsikje smo našli stike z vodstvenimi in strokovnimi sredinami in tudi z družbenopolitičnimi organizacijami. Tudi sistem usposabljanja in izobraževanja nam je dobro stekel za najširši krog delegatov z vseh področij.

Toda pri vseh teh ugotovitvah pa ne moremo biti povsod zadovoljni z aktivnostjo komunistov. Čeprav je članov ZK preko 1.700, od katerih jih je 1.260 povezanih v 85. osnovnih organizacijah v naši občini, pa ne moremo trditi, da so vsi in povsod delovni. Vse preveč je takih, ki od strani, brez čuta odgovornosti opazujejo dogajanja, ali pa tudi takih, ki mislijo, da so edini poklicani voditi in samoupravljati brez izvoljenih organov in delegacij. Za oboje pa lahko tudi ugotavljamo, da niso navdušeni ne za posamezne oblike usposabljanja, ali pa mislijo, da je sistem samoizobraževanja popolnoma dovolj in da ni potrebno neznanja ali pa znanja soočiti v razgovorih in razpravah.

Zveza komunistov je odgovorna za pravilnosti v samoupravnih in delegatskih odnosih, kar pomeni, da je odgovorna za ODLOČANJE, vendar ne na podlagi kakšne predprave, ampak z aktivnostjo svojih članov v vseh sredinah. Dokler ne bomo razumeli in dojeli tega, bomo ostajali izven, nad ali pa zraven odločanja, bomo ugotavljali, da je samoupravno sporazumevanje samo moralna vrednota, ne pa tudi družbenoekonomski odnos, bomo z lahkoto sprejemali sklepe, ne pa jih tudi zavestno izvrševali.

Člani ZK pa smo vedno in povsod poklicani, da se s svojim delom vključujemo z vsemi drugimi v samoupravne odnose in da težimo za sprejemanje takšnih odločitev, ki bodo pogojene v danih zmožnostih. Dojeti to, pa pomeni izvrševati dolžnosti in pravice, ki smo jih prevzeli v trenutku, ko smo se odločili za avantgardno delo v Zvezi komunistov.

VSEM DELOVNIM LJUDEM IN OBČANOM ISKRENE ČESTITKE OB PRAZNIKU

Svet za informiranje
in uredniški odbor

TO BI MORAL DOŽIVETI VSAK MLADINEC

V začetku oktobra so se vrnili trije domžalski brigadirji z zvezne mladinske delovne akcije Avtoput bratstva i jedinstva v Paračinu. Akcija je trajala štiri tedne, domžalski mladinci pa so bili brigadirji v brigadi Štefan Kovač—Marko. To je brigada OK ZSMS Murska Sobota, s katero je pobratena tudi mladina Domžal. Letos smo se dogovorili za izmenjavo brigadirjev. Tako se je 16 mursko-soboških mladincev udeležilo naše akcije Peče 79, trije naši pa so odšli na zvezno mladinsko delovno akcijo. To so bili preizkušeni brigadirji, ki so sodelovali že na mnogih republiških in lokalnih delovnih akcijah. Povprašali smo jih o njihovih vtisih in takoj so zatrdili, da na tako pripravljeno akcijo še niso bili. Tudi sodelovanje v sami brigadi je bilo čudovito, pomagali so si tako na trasi, kot tudi v okviru interesnih dejavnosti.

Nepozaben je bil zanje že spremen v Murski Soboti. Vse mesto je živelo z brigado, ki je odhajala na pot. Tu so kar nekoliko potarnali, kako malo interesa je med Domžalčani ob podobnih akcijah. Morda ne bi bilo slabo, ko bi pomislili, da nas take brigade predstavljajo kot občino tako v zveznem, kot republiškem merilu. Mnogi so že ugotovili velik pomen delovnih akcij pri negovanju bratstva in enotnosti narodov, pri vzgoji mladih kadrov, konec koncev pa tudi delo, ki ga mladi opravijo ni tako majhno. Toda še vedno mladinsko delo ne pomeni kaj več kot nekaj nerganja, če brigadir odhaja z delovnega mesta, ali pa kvečjemu misel, da se bo kar prijetno zabaval. Vse delo in propagiranje ostaja na plečih OK ZSMS, ta pa se srečuje z vrsto finančnih in kadrovskih težav. Če bi brigade našle mesto v vrednotenju vsakega občana, potem ne bi prihajalo do mnenj, da je bolje, če gre mladinec poleti na počitniško delo za nekaj tisočakov, kot pa v brigado. Za korenito spremembo v miselnosti pa bi bila potrebna velika družbena akcija, kjer bi morali veliko vlogo odigrati mladi komunisti, oziroma celotna družbenopolitična skupnost. Kako mačehovski in neodgovoren je odnos mladih komunistov do problema smo lepo videli letos. Vsem mladim komunistom je OK ZSMS poslala vabilo in (skoraj) prošnjo za udeležbo na delovnih akcijah. In veste kakšni so bili rezultati? Od nekaj čez dvesto mladih komunistov so se odzvali vabilu trije: eden se je udeležil akcije, dva pa sta se opravičila. Tako je na letošnjih delovnih akcijah sodelovalo 7 mladih komunistov. Nič boljše ni tudi stanje pri udeležbi štipendistov...

Toda vrnimo se k našim brigadirjem v Paračinu. Franci Dimc, brigadirsko ime Laška Flaška, in Vinko Merela sta nam v pogovoru povedala, da sta sodelovala zlasti na kulturnem, informativnem in športnem področju.

Celotna izmena, sestavljena iz 8 brigad, pa se lahko postavi z množico zanimivosti in novih idej. Ena takih je tudi vsakodnevna izmenjava 6 brigadirjev za delo na delovišču. To je še poglobilo odnose med

brigadami, kajti brigada je bila tako sestavljena iz vseh narodov in narodnosti. Kolektivno pa so sode-

lovali še na drugih področjih. Ustanovili so še 9. naseljsko udarno brigado, ki so jo sestavljali brigadirji vseh brigad na akciji. V njej so delali na prostovoljen način. Sprva so imeli pomisleke ali bo lahko tudi taka brigada dosegala uspehe. Toda svojo zainteresiranost so brigadirji najbolje dokazali tako, da je brigada dobila naziv udarne.

Velika zanimivost izmene je bil tudi štiriinpetdesetleten veteran v brigadi iz Tuzle. Po poklicu je kmet, toda že vsako leto od 1948 se udeleži zvezne delovne akcije. Tedaj prepusti posestvo sinu, z mladino pa odide na delovišče. Bil je pravi kavelj, kljub svoji starejši "mladosti" se je enakopravno vključil v brigadirsko življenje: moral je opravljati vse naloge brigadirja — od požarnega do dežurnega, pa tudi jutranjo telovadbo mu niso odpustili.

Njihovo sodelovanje pa se ni zaključilo z koncem akcije. Brigadi Murske Sobote in Paračina sta se pobratili in dogovorili so se, da bodo naslednje leto organizirali skupno brigado, ki jo bodo sestavljali delavci steklarne v Paračinu in mladi Murskosobočani. V njej pa bosta zagotovo tudi Franci in Vinko, saj sta ugotovila, da je udeležba na zvezni delovni akciji še bolj zanimiva kot na republiški. Seveda pa na take akcije lahko odhajajo le dobro pripravljene brigadirji, ki imajo že nekaj izkušenj z brigadirskim življenjem.

Na koncu sta oba zatrdila to, kar je zapisano v naslovu: To bi moral doživeti vsak mlad človek in veliko bo zamudil, kdor ne bo nikoli okusil brigadirskega življenja. Morda se bo prihodnje leto odločilo več mladih za to zanimivo in koristno nekaj tedensko življenje, za pomoč tistim, ki jo potrebujejo, za bratstvo in prijateljstvo. Le kdaj bomo nehali vse gledati skozi dinar in se odločili za človeka, za drugega, pa tudi za rast svoje osebnosti.

Cveta Zalokar

Kmalu bo Novo leto in z njim skok v novo leto. To je pomemben, velik in odločujoč korak. Preskok je hud in težko ga zmorejo predvsem otroci. Kruto se zareže v njihov spomin, ko odrastejo, če pa otroka kaj v mladosti močno prizadene, se niti v odrasli dobi zloveščega občutka ne more povsem otresti.

tovarni Dedek Mraz prinesel....." Sosedov pa nazaj: „A tako malo? Meni je pa veliko več!“ Nič ne pomaga, če otroku prikažemo slabo ekonomsko situacijo podjetja in jamramo tudi nad lastno prazno denarnico. Za otroka postane Dedek Mraz krivični socialni razlikovalec, ki ponekod za otroka prinese celo denarni bon,

Srečno v novo leto

Starejši si skok v novo leto olajšajo s pijačo in jedačo — pač — živi se le enkrat. Otroci pa imajo bolj majhne trebuščke in tudi na te sorte mamil še malo dajo. Otroci so lačni predvsem z očmi. In zato jim moramo muke prehoda v novo desetletje (joj, kako beži čas, pravijo odrasli) olajšati s čim lepšimi (beri čim dražjimi darili).

O darilih staršev ne bi razpredal. To je osebna stvar. Zato pa se je obdarovanje razpaslo v nekaterih delovnih organizacijah. Takšna darila dajejo (naj se le vidi razkošje, pravijo), da jih rdečelični triletnik niti nesti ne more. V podjetju so zadovoljni, saj so v otrokovih očeh prižgali iskre sreče, pa še Dedek Mraz z vatasto brado je ostal v njih. Ko pride otrok domov pa takoj k sosеду: „Meni je pa v

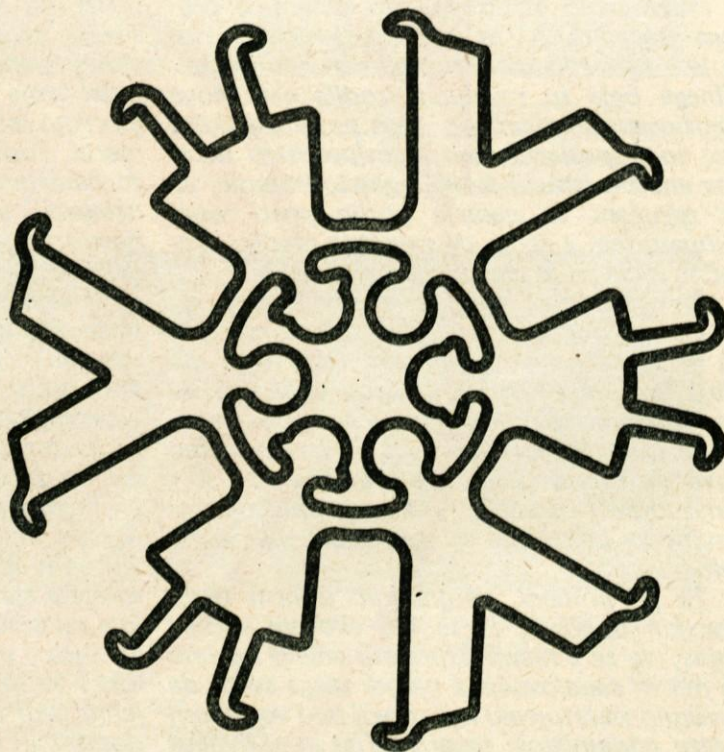
za katerega očka ali mamica kupita whiskey.

Na drugi strani pa se v krajevnih skupnostih otepajo s finančnimi težavami, da pripravijo skromen prihod Dedka Mraza s podelitvijo kakšne pomaranče. Se ne bi dalo kakega dinarčka preusmeriti v krajevne skupnosti, kjer bi pripravili enako obdaritev za vse otroke?

Še kako je res, da dajemo otrokom čimveč za oči! Ampak ne v materialu, čokoladi, napolitankah in bonbonih! Bonbone bo pojedel v enem tednu, avtomobil razbil v enem mesecu. Dajmo mu nekaj, kar bo ostalo v njem za vedno. Pripravimo mu kvaliteten kulturni program, ki se ga bo otrok verjetno spominjal vse življenje.

Pa srečno novo leto! (Prvi vam je voščil novo leto).

Igor Lipovšek

OBČINA DOMŽALE

tretja nagrada

— Tatjana FUGGER, Domžale, Savska 42,

Domžale so dobile svoj grb

Ocenjevalna komisija za izbiro idejnega osnutka grba občine Domžale je na podlagi prvega in ponovljenega splošnega javnega anonimnega natečaja kot smo vas že informirali v prejšnji številki Občinskega poročevalca, opravila izbiro. V današnji številki vam predstavljamo fotografije nagrajenih idejnih osnutkov grba občine Domžale.

Nihče nas ni mogel ustaviti — tudi dež ne

Ohranjanje revolucionarnih tradicij je dolžnost vseh mladih. Zato je Občinska konferenca ZSMS tudi letos organizirala tradicionalni pohod PO POTEH RADOMELJSKE ČETE v soboto, 9. novembra. Slabo vreme je prekrizalo vse račune, saj je jutraj in še ves dan dež neusmiljeno podil vse, ki so se udeležili pohoda. Kasneje se je vse skupaj sprevrglo v sneg. Povprašali smo udeležence pohoda o vtisih, neprijetnosti z dežjem, organizaciji, tovarištvu in še o marsičem:

RADO PEVČEVIČ,

ki je že star pohodnik, saj se je udeležil že najmanj 10 pohodov, je povedal: „Kljub začetni negotovosti v Domžalah, ko sem dolgo čakal avtobus in mislil na toplo posteljo, sem pregnal zaspasnost in strah pred dežjem. Počasi smo se začeli zbirati in po obisku bifeja v Merkatorju, ki je bil začuda danes že zelo zgodaj odprt, smo se odpeljali na zborna mesto v Radomlje. Vojaki so bili ob našem prihodu že tam. Takoj smo se spoprijateljili in stekel je pogovor o vremenu in o tem „koliko dana ima još“. Ko se je vliil dež, smo štar-

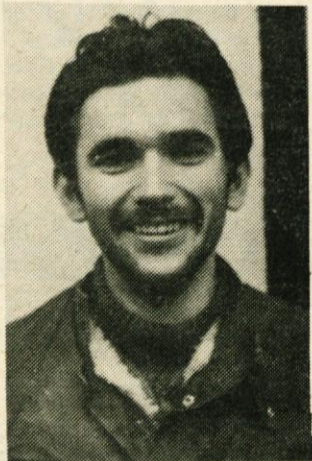
tali. Nekateri, ki so mislili, da bomo za prvim ovinkom zavili v disko, so prišli v „salonarkih“ in bili takoj mokri (pregovor pravi, da voda še za čevlje ni dobra). Počasi je tudi nas, ki smo imeli nekaj teritorialnih delov oblačil na sebi, načel dež, tako, da vsaj žejni nismo bili. Na poti smo se ustavili pri obeležjih NOB, kjer nam je še vedno neustrašni Lojko povedal nekaj besed o težkih dneh borbe. Sledile so spet „plavalne vaje“ in že smo bili pri našem Stanetu. Tu so nas prijazno sprejeli in pogostili s „ta domačim“. Po dobrem golažu in snežnem metezu pa še spust v dolino, kjer nas je pričakoval Viatorjev avtobus.“ Tako je opisal pot neustrašni Rado, želel pa je povedati še nekaj stvari, ki so se mu zdele važne: „Mislim, da je pohod kljub slabemu vremenu in nepopolnemu številu udeležencev povsem uspel. V bodoče bi bilo potrebno organizirati še več podobnih pohodov ne samo s strani mladinske organizacije, ampak recimo občinski pohod starejših in mlajših občanov. Ta pohod ne bi pomenil le obujanja revolucionarnih tradicij, ampak tudi množično TRIM akcijo in tovariško srečanje mladih, borcev, vojakov, pa tudi srednje generacije, ki ponavadi sedi doma v fotelju in vzdihuje. „Včasih smo imeli to pa to, pa veselico, pa to pa to...“ Skratka samo kritizi-

rajo vsako akcijo in poskus nekoga, ki hoče pokazati, da se tudi zdaj nekaj dogaja in dela.“

Rado je končal. S svinčnikom in papirjem sem se odpravila v Oražmovo hišo, kjer so okoli peči sedeli in peli pohodniki. Tole so mi povedali:

Janko Harl,

namestnik komandanta pohodne enote OO ZSMS Mengeš: „Pohod je v redu. Zelo sem vesel, ker smo se z vojaki tako hitro spoprijateljili. Bil sem na skoraj vseh pohodih, ki so bili organizirani v naši občini. S te dejavnostjo bom tudi nadaljeval.“

Iz Mengša nas je prišlo 5, a sigurno nas bi bilo več, če bi bilo vreme lepše. Organizacija je dobra, zlasti golaže je bil prima.“

Brane Tratjek, OO ZSMS Mengeš

„Udeležil sem se že več pohodov, zlasti pohodov na Oklo. Kaj naj povem? Mokri smo, a glavno je, da smo veseli. Le zakaj jih je toliko obupalo zaradi dežja, ker je zares prijet-

no. Na poti sem spoznal tudi pohodno sotripinko, ki mi je

pomagala premagovati težave. Všeč mi je, da smo skupaj z vojaki, saj sem tudi sam še le 2 meseca doma. Krepimo tovarištvo in bratstvo.“

Gorazd Terčelj,

vojak kasarne Bratstvo in edinstvo, sicer pa doma iz Ajdovščine. „Pohod, ne glede kakšno je tedaj vreme, je vsak dober. Mi

smo veseli takega izhoda iz kasarne, še posebno, če gremo z mladimi. Spoznali smo se z mladinci Domžal. Bil sem že v brigadi v Pečah, zato sem že stari znanec vaše občine. Takih akcij se bom tudi v prihodnje udeleževal.“

Stanislav Kosar,

vojak, doma v Pragarskem. „Sam sem bil mladinski aktivist, zato so mi take akcije znane. Udeleževal sem se že pohodov PO POTEH POHORSKEGA

BATALJONA. Mislim, da je sodelovanje med mladino in vojaki koristno, ker popestri naše dneve. No jaz grem tako in tako čez 11 dni domov. Tudi dež ni bil ovira, da se mladinci in vojaki ne bi zblížali. Še se bom udeleževal takih akcij.“

Peter Levec,

član Športnega društva iz Trzina: „Danes sem prvič na pohodu. Organiziran je zelo dobro, le dež nam jo je zagodel. Bilo nas je prijavljenih 25, opogumili pa smo se zaradi dežja le trije. Za take pohode je veliko zanimanja. Še se bom udeleževal

takih akcij in vesel sem, da je mladinska organizacija tokrat obvestila o tem tudi društva. Vesel sem, da so prisotni tudi vojaki, ki pohod popestrijo.“

Ksenija Cankar,

OO ZSMS Preserje: „Pet nas je pohodnikov iz naše mladinske organizacije, ki smo danes kljub dežju prehodili začrtano pot. Bila sem že na celi vrsti pohodov na Oklo, na tem pohodu pa še kje. Sem tudi tabornik. Morda

bomo zaradi dežja nekoliko bolni, a vzdušje in vtisi bodo odtelali vse težave. Pohod je dobro organiziran, še zlasti sodelovanje z vojsko je zelo koristno za tovarištvo in bratstvo. Takih pohodov se bom še udeleževala.“

Igor Lipovšek,

predsednik OK ZSMS: „Udeležil sem se že najmanj petnajstih pohodov. Všeč mi je, ker morala kljub dežju ni padla. Celo tako je: ko je dež je visoka, ko pa dež ponehava morala

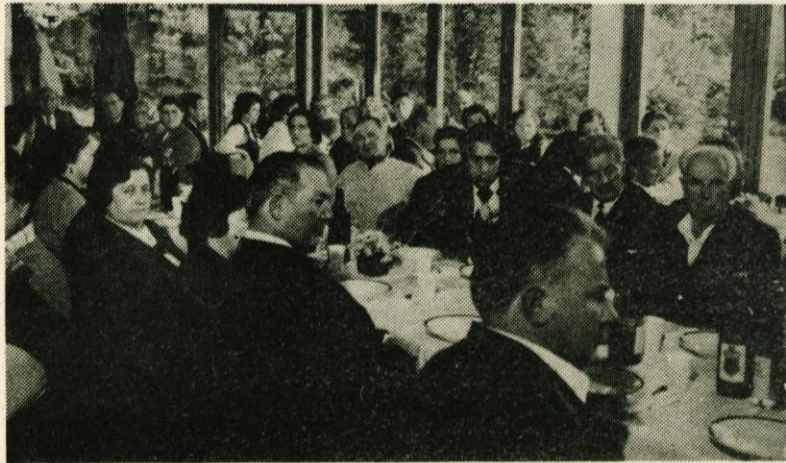

upade. Ta tradicionalni pohod bo treba najbrž prestaviti v oktober — zaradi lepšega vremena. Na pohodu pogrešam večjo prisotnost starejših. V redu je, da smo hodili po teh krajih okoli Zlatega polja, kajti v Domžalah najbrž ne bi nikjer doživeli takšnega gostoljubja, kot smo ga pri Oražmovih.“

Razgovore pripravila
Cveta Zalokar

Drugo tovariško srečanje bivših internirancev, zapornikov in izgnancev

Po treh letih je Komisija za bивše internirance, zapornike in izgnance pri Občinskem odboru ZZB NOV Domžale pripravila tovariško srečanje na Gorjuši, katerega se je udeležilo preko 200 povabljenih tovarišč in tovarišev. Predsednica komisije Ana Testen je vsem zaželela dobrodoščilo, Lidija PANJAN pa je v pozdravnem nagovoru obudila številne spomine in orisala dejavnost in revolucionarno delo v naši občini.

Internirancem in deportirancem je spregovorila tovarišica Lidija Panjan

„Na tem drugem srečanju nas je mnogo več,“ je dejala tovarišica Lidija, „kar je dokaz, da si želimo srečanj s tovariši, na katere nas vežejo spomini, nikoli pozabljena doživetja.“ Koliko bogatejše je vzemirjenje, ko po več letih sežeš v roko tovarišu, s katerim si delil dobro in zlo, se boril za iste ideale, cilje. Bil je to velik, edinstven čas in tisti, ki pravi: NEHAJTE S TEM PRIPOVEDOVANJEM, je v hudi zmoti. Če pa to reče partizan ali zapornik, je to neodpušljivo.

So srečanja, ki ostanejo posebno v spominu. In besede, čeprav je vmes preteklo že veliko let, ne izgube svojega leska. Kolikor bolj se časovno oddaljuje velika doba našega NOB, toliko jasneje stopa pred nas njena pomembnost v vsej svoji širini in globini. Srečanja, izleti in obiski krajev znanih iz časov NOB naj bi postala stalna oblika doslej v resnici že dokaj zanemarjene družabnosti, za skupno obujanje spominov, za prenašanje tradicij NOB na mlajše generacije, za skupno veselje nad že doseženim, za vzpodbudo, da bomo dosegli še več in delali še bolje. Vež tovarištva naj nas druži naprej in povsod. To naj ne bi bila le želja, temveč spontano hotenje, nepogrešljiv del vsebine našega življenja.

Prav je, da ob tem našem srečanju obudimo spomine na dni, ko smo se zavedali, da slovenski narod ima, je in bo imel le to, kar si bo priboril z junaštvom, krvjo in trpljenjem.

V nadaljevanju je tovarišica Lidija nanizala dogodke, ki so se v predvojnem in medvojnem času dogajali na območju naše občine in to od Ljudskofrontnega shoda

na Taboru, 3. pokrajinske partijske konference v Judeževi domačiji, zasedbe občine s strani sovražnika do vstaje 27. julija 1941 v Radomljah. Nadaljevala je s številnimi borbami partizanskih enot s sovražnikom, orisala požige številnih vasi in grozodejstva, delovanje preko 350 odborov OF na domžalsko-kamniškem območju, velikega izseljevanja domačinov v koncentracijska taborišča do velikih tragedij kot je bilo Oklo in Rudnik.

„Poudariti moram, da smo izgnanci, interniranci in zaporniki bili neposredno ali pa posredno vključeni v te dogodke, dokler nismo prišli v roke okupatorju. Toda tudi povsod tam, kamor so nas odpeljali: v zapore, koncentracijska in izseljeniška taborišča, smo sy povezovali, se hrabrili in si pomagali, mnogi pa so tudi organizirano delovali. Taborišča, ječe, zapori so bili velike šole tovarištva, samoopovedovanja, trpljenja in groze. Pred nami je bil le en cilj: vzdržati do konca in se vrniti v ljubljeno domovino, k svojim dragim. Mnogi zaradi prevelikega trpljenja niso vzdržali. Daleč od domovine so omahnili v smrt, ne da se jim bi izpolnila največja želja: dočakati svobodo in se vrniti domov.

Danes je od tistih časov vojne in štiriletnega boja za obstanek minilo že nad 34 let ustvarjanja, graditve in dela. Ta leta so močno spremenila podobo naše domovine. Se bolj pa smo se spremenili ljudje in odnosi med nami. Novi časi, novi uspehi, vsakodnevne gospodarske in kulturne naloge v ničemer ne morejo zamegliti spominov na tiste čase, ko smo polagali

temelje novi socialistični skupnosti. Hitimo, zelo hitimo s strašnim tempom razvoja. Včasih to počnemo tudi za ceno, tudi na račun uničenja okolja in siromašenja osnovnih človekovih vrednot. V dirki za boljšim pozabljam na najbolj dragoceno bogastvo, na človekovo kulturo, na drobno srečo in pomembnost vzgoje. Poskušajmo ohraniti zanamcem čimveč tistega, kar smo doživeli v najtežjem in morda prav zato v najlepšem času. Nočemo poveličevati sebe in svojih dejanj in zaslug. Vendar teže nekega dejanja lahko človek dodobra spozna šele takrat, ko se v njem znajde. Koliko krvi je moralo preteči, solza in koliko mladosti je moralo umreti, da smo

našli našo skupno pot. Mar smo že pozabili, da so bila v tistih časih vsa naša hotenja združena v en sam cilj: razdajanje in ohranjanje ob največji materialni revščini in trpljenju?

Zaradi naših otrok, svoje svobode in kulture moramo o tem še govoriti in pisati!”

Kulturni program so pripravili učenci Osnovne šole Josip Broz Tito in v njem skušali prikazati hrepenenje in trpljenje ljudi, ki so se zbrali na tem srečanju. Nato je bilo tovariško srečanje, kjer so si posamezniki izmenjali številne misli in obudili spomine na čas vojne in graditve naše domovine.

A. R.

Pogovor o davčni politiki, davkih, utajah:

V občini primanjkuje storitvenih obrtnikov

Pred dnevi sem se pogovarjal s predstojnico davčne uprave Skupščine občine Domžale — ALMIRO ZEMLJIČEVO. Ob razviti dejavnosti obrti sva seveda načela nekaj področij, ki zadevajo delo tistih občanov, ki so se odločili za pot samostojnega obrtnika. Tole sva se v razgovoru pogovarjala:

Povejte tov. Zemljičeva so Domžale res obrtniško mesto? Ali imamo v Domžalah sploh kako panogo, kjer bi obrtnikov manjkalo?

Domžalska občina je med slovenskimi občinami res ena od onih, kamor se obrtniki radi zatekajo. Ta hip je prijavi kar 1200 samostojnih obrtnikov, kar pomeni, da je skorajda vsak 30. občan po poklicu obrtnik. Ob tem se seveda poraja vprašanje odkod takšno zanimanje za obrt v Domžalah, to je pa tudi temelj za domnevo, da na področju obrti v Domžalah ni manjkajočih poklicev. Pa žal temu ni tako, saj ob 800 proizvodnih obrtnikov ter 400 storitvenih, še vedno primanjkuje obrtnikov za izrazito osebne storitve kot so poklici frizerjev, krojačev, čevljarjev, švilj, čeprav imajo v občini prijavi 50 različnih zvrsti obrtništva.

In od kod to zanimanje obrtnikov za Domžale?

Razlogov za to je več. Na prvem mestu bi omenila tradicijo. Ljubljana, ki je z obrtjo zasičena, je blizu,

pa ima marsikak ljubljanski obrtnik obrt prijavi kar v Domžalah. Na prvo mesto bi postavila umirjeno davčno politiko, ki se ne kaže v agresivnih pojavnih oblikah — kot se kaže po besedah obrtnikov v nekaterih drugih občinah. Hkrati skušamo pravično urediti zakonodajo vse obrtne dejavnosti. Tako na področju obrti, vsaj kar zadeva davčno upravo, resnično vlada vzorčen red. Pa še nekaj bi dodala: na domžalski davčni upravi skušamo razumeti vsakega posameznika, ki ne zmore plačevati svojih obveznosti ter mu s svojim slabim odnosom njegovega položaja in počutja še poslabševati.

Kako se obrtniki odzivajo na tako zastavljeno davčno politiko in odnos do njih?

Lani smo v Domžalah uspeli izterjati kar 93,5 odstotka davkov, kar je izjemno dober odstotek, letos pa znašajo izterjana sredstva s prispevki vred že 88 odstotkov odmerjenih davkov. V enaki meri pa se obrtniki ne odzivajo, pri plačevanju prispevkov za zdravstveno in invalidsko-pokojninsko zavarovanje. Zaradi slabše organizirane izterjevalne službe v teh skupnostih, tako menimo v Domžalah, — so domžalski obrtniki dolžni nekaj milijonov dinarjev.

Kaj pa utaje?

Utaje v domžalski občini niso pereč problem, saj so trenutno v postopku zaradi utaje le 4 obrtniki, med njimi eden s sumom utaje milijona dinarjev.

Problem pa je v tem, da mnogo obrtnikov skuša uveljaviti med stroški račune, ki v nobenem primeru ne sodijo med stroške. Mnogi tudi skušajo en račun predložiti v potrditev dvakrat, domislili pa so si tudi že druge načine. Delavcem

(Dalje na 6. strani)

Predstavljajo se najstarejši občani Domžal

V Dom upokojencev sem se odpravila. V prijazni novi dom mnogim najstarejšim občanom Domžal. Pohiteli so, odgovarjali, takoj smo postali prijatelji. Pa ne enkrat, trikrat sem jih morala obiskati, da so mi povedali čim več; Še bi jih lahko, toliko so imeli zanimivosti: Težave, veselje, zabava, domotožje, bolezen, starost, delo, aktivnost. Koliko zanimivega! Naj raje spregovorijo sami:

Domotožje in dolgčas sta najhujša

OBREZA MILKA je doma iz Mengša, invalidska upokojenka je. Sedela je v svojem vozičku, se pogovarjala z prijateljicami. Takoj je bila pripravljena na pogovor: „V domu mi je všeč, je sodoben, lep. Osebj je prijazno, dobro. Sem v pritličju, ker sem nepokretna. Tu imamo tudi barvno televizijo. Druge zabave trenutno ni, ker je jesen. Večkrat nas obiščejo cicibani in mladinci, tudi godbeniki so nam že igrali. Želimo si še več obiskov, radi bi prisluhnili tudi kakšnemu oktetu. Imamo tudi knjižnico, a jaz ne berem veliko, ker slabo vidim. Berem pa časopise, posebno Ljubljanski dnevnik mi je všeč. Za zmeraj pa mi bo ostal v spominu piknik, ki smo ga imeli v naravi. Na Gorjušo so nas odpeljali vse, ki smo lahko šli. Tako lepo je bilo. Pekli smo čevapčiče, ražnjiče. Toliko smeha in zadovoljstva je bilo, zares, bilo je nepozabno.“

Potem je povedala še nekaj o sebi in svojem življenju: „Delala sem v Traku. Leta 1970 sem morala prenehati z delom, zaradi bolezni, skleroze multipleks. Se vedno me obiščejo iz tovarne, vabijo me na izlete. Ko sem zbolela me je 6 let doma negoval mož, pa ni več zmogel. Iskali smo z oglasom žensko, ki bi pomagala. Nič ni bilo s tem in morala sem v dom. Zdaj sem tu že 2 leti. Mož me obišče trikrat na teden, poleti me je odpeljal tudi ven. Veste, lepo je v domu, a doma je še lepše. Veliko domotožje imam, saj sem morala pustiti družino.“

Ko sva se tako pogovarjali, se je pridružila tudi BOSILJKA MALJNIČ. „Moj mož je bil Slovenec, jaz sem pa Srbkinja. V Beogradu sta se srečala, se poročila, potem pa se je mož želel vrniti v Slovenijo. Bila sva v Lukovici, Kamniku in končno v Domžalah. Med vojno sva bila internirana v Srbijo, Veliko Orašje. Še se dopisujem z njimi; ko je bil mož še živ, pa sva šla večkrat tudi tja na obisk.“

Sestre so dobre z nami

Po pogovoru z Milko in Bosiljko sem se odpravila v kuhinjo, kjer so imele pravkar malico vse, ki so trenutno delale v domu: HERGAN VERONIKA, HRASTER ALOJZIJA, MEDVED TEREZIJA, DEŽELA PEPCA in KLAMEN DARINKA so mi povedale veliko zanimivega: „Glede hrane je večina zadovoljnih, so pa tudi nekateri zelo izbirčni, sišni. Trudimo se kolikor se največ da. Je pa tako: Tisti, ki pridejo prvič, menijo, da je hrana obilna, dobra. Ko pa so nekaj časa v domu, začnejo godrnjati. Kuhamo tudi vse vrste diet. Jedilnike sestavlja šef kuhinje in glavna sestra. Tudi sami povedo želje. Zanimiva pa je anekdota, ko so sami sodelovali pri sestavi jedilnika. Namesto vina so si izbrali kavo s smetano. Rezultati takega sodelovanja pa so bili slabi. Oskrbovanci sploh niso bili zadovoljni, ker so bili to le interesi posameznikov. Tako so zopet uvedli ob nedeljah za poobede vino. Tega večina rada pije, tudi zdravnik jim je to priporočil. Naš delovni kolektiv sestavljamo: upravnik, višja medicinska sestra, pet medicinskih sester, osem negovalk in trinajst postrežnic. V kuhinji pa so štiri kuharice in štiri pomočnice. Delamo v dveh izmenah, negovalke pa v treh. S plačami smo še kar zadovoljne, morda bi glede na težko delo bile lahko nagrajene tudi nekoliko bolje. Osnovna plača negovalke je na primer 4.600 dinarjev, postrežnica pa prejme 3.980 dinarjev.“

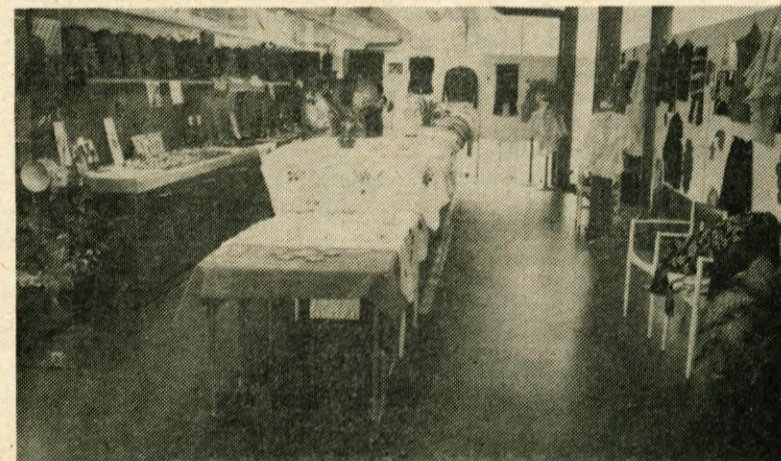
Povpraševala sem jih še o organiziranosti, o vsem s čemer želijo pomagati svojim oskrbovancem: „Naši oskrbovanci radi berejo, še zlasti veliko pa se ukvarjajo z ročnimi deli. Tako jih zaposlimo, dobijo pa tudi občutek, da so še aktivni. V vsakem nadstropju je tudi televizor, imamo že dva barvna sprejemnika. Težave z oskrbovanci so zlasti ob njihovem prihodu. Treba jim je pomagati, da prebrodijo veliko domotožje. To je včasih zelo težko. Psihologa nimamo. Imamo pa tudi dosti pritožb na samo zgradbo. Je sicer lepa, sodobna, a je tudi vrsta pomanjkljivosti. Preozka vrata so, saj moramo razdreti ortopedsko posteljo, če jo želimo prenesti. Potrebna bi bila torej širša vrata. Stopnišče je tudi samo eno, zgradba pa tako velika. Prehodimo ogromno kilometrov, da vsem pomagamo. Stalno je kaj pokvarjeno, delavce, ki morajo popravljati imamo skoraj vsak dan v domu. Tudi zamaka zelo močno. Pohvaliti pa moramo zelo koristno in

Oskrbovanci, ki sodelujejo v delovni terapiji. Kako zadovoljni so vsi!

Tako pa izgleda, ko delajo. Franc Kosmač, Klemenčič Frančiška, Martinčič Francka, Jerac Kristina, Sušter Francka, Šlebir Kristina in Košir Marija so sedeli skupaj zatopljeni v svoje delo

Oskrbovanci doma so pripravili veliko razstavo ročnih del, ki so jih sami izdelali.

Svoje izdelke sta razstavili tudi mama Tereziya in Angela; obe sta že stari več kot 80 let. Tereziya trenutno plete z velikim veseljem jopico za vnuka

(Nadaljevanje s 5.strani)
davčne uprave to povzroča mnogo težav.

Tako smo letos izločili že za 13 milijonov dinarjev stroškov in s tem prihranili občinskemu proračunu šest in pol milijona dinarjev.

Težav glede tega pa je še več. S prizadevnim delom skušamo ravnati v davčni upravi tako, da pomagamo davčnim zavezancem pri njihovem delu hkrati pa opravljamo družbeno vlogo, ki jo davčna služba ima.

MAB

veliko dvigalo. Blizu imamo Zdravstveni dom. Sicer pa tudi pri nas ordinira doktor dvakrat na teden.

Še nekaj: pohvaliti moramo tudi zakonca Kosmač, ki tako vestno urejata atrij, ki ga imamo v spodnjem nadstropju." Toliko so nam povedale prijazne sestre, kot jih imenujejo oskrbovanci. Najbrž ga ni v domu, ki bi lahko povedal besedo čeznje. Vsi so zadovoljni z njimi, z njihovo prijaznostjo, upajo pa, da bodo take tudi ostale.

Vedno morava držati skupaj

V lanskem letu sta se poročila 80-letni France Kosmač in 74-letna Francka Kosmač. Vsi se še spominjajo velike poroke, ki so jima jo priredili v domu. Bila je to prava kmečka ohcet — tudi šrangali so. Zdaj zakonca Kosmač stanujeta skupaj v prijetni sobi v prvem nadstropju. Očeta smo našli pri gledanju televizije, za mamo pa je takoj povedal, da je bolna; gripo je imela. Tole sta mi povedala o sebi in o svoji ljubezni: „Jaz sem kar 30 let vdovec, nikoli mi ni znova prišlo na misel, da bi se ženil. Le kako bi si lahko mislil, da bom tu, v domu srečal bodočo ženo!" Se je čudil ata Kosmač. „Jaz pa sploh preje poročena nisem bila. Z nama je bilo pa takole: v domu so opazili, da se rada vidiva in da se sestajava. Zato naju je tudi nekoč poklical k sebi upravnik, nama skuhal kavico in počasi začel. Da bi bilo za vse bolje, če se kar poročiva. Tako sva dobila še večje veselje. Pa sva se vzela. V domu so nama pripravili veliko ohcet, „se je spominjala mama. „Ko sva se poročila sva si obljubila, da se ne bova nikoli skregala, da bova vedno prijatelja in držala skupaj. Zdaj sva takole skupaj v sobi, pogovarjava se in lepo nama je." Ko sem ju vprašala, če bo v domu morda še kakšna poroka, sta mi odgovorila, da slabo kaže, da ni več tako pogumnih. Oče je nadaljeval: „Najine poroké v stari Jugoslaviji sigurno ne bi dovolili, ampak zdaj smo bolj napredni, pa sva dobila dovoljenje. Treba je bilo tudi veliko volje in ljubezni seveda. Sploh nama je v domu všeč, jaz tudi delam tapiserije. Mojo tapiserijo so po razstavi prodali. Vse bo v redu, da bo le zdravja veliko. Rad gledam tudi televizijo, še najbolj mi je všeč kaj partizanskega, filmi, igre."

Mami Kosmačevi sem zaželela čimprejšnje okrevanje, ata pa me je odpeljal v zgornje nadstropje, da bi si ogledala delovno terapijo.

Ob delu vedo, da še kaj pomenijo

Na hodniku sem srečala sestro Petrino, sestro, ki vodi delovno terapijo. Takoj mi je začela pripovedovati o veliki aktivnosti oskrbovancev.

„Oskrbovanci delajo ali po sobah ali pa skupinsko. Z delom pozabljajo svoje težave. Vsak dan kvačkajo, pletejo, delajo tapiserije, košarice, mrežice, približno dve uri. Več ne, da se ne bi utrudili. Če kdo slabo vidi, prav tako pomaga, tako, da mota volno, reže in pripravlja za druge. Delo je zelo odvisno od razpoloženja in zdravja. Nikoli ne sme biti obremenitev, ampak razvedrilo. Začeli so s tem delom že v starem domu. Pripravili smo tudi veliko razstavo. Veliko smo tudi prodali. S 60 odstotki denarja, ki smo ga dobili s prodajo, smo nagradili vse izdelovalce, ostalih 40 odstotkov pa smo porabili za nakup materiala, ki ga potrebujemo. Ustanovili smo tudi poseben sklad, iz katerega črpamo denar za proslave, razveselitve, tudi za rožice, če je kateri od oskrbovancev v bolnici. O razstavi smo uredili tudi poseben album. Pravkar bomo začeli tudi z izdelovanjem vizitk. I Francka je naredila majhne rožice, zdaj pa bodo pričeli z lepljenjem. Pri izdelkih želim, da je v njem čim več njihovega dela. Jaz sem le svetovalec. Nikoli ne smem pozabiti na pohvale, treba pa je tudi veliko pozornosti ob njihovem trudu."

Prijazna sestra me je takoj odpeljala k Angeli Jarc, 77-letni ženi, ki še vedno zašije vse, kar v domu raztrgajo.

Vedno sem rada šivala

V sobi MAME ANGELE je bil v kotu nekoliko starejši šivalni stroj, na njem pa halja ene izmed negovalk. Angela je sedla na posteljo in začela pripovedovati: „Že od malega sem imela veliko veselje do šivanja. Devetnajstletna sem se šla učiti za šiviljo; ker je bila preje vojna, zato tako kasno. Težko sem hodila, zato je bil to primeren poklic. Kljub letom vidim še kar dobro. Naredila sem tudi vse halje za negovalke. Zdaj pa vsakemu v domu zašijem. Če se kaj rastrga. Imam kar veliko dela. Tako mi vsaj čas hitro mine. V moji sobi je vedno dosti ljudi, ki mi nosijo delo. Tu mi je zelo všeč. Zelo rada imam zlasti sestre, ki so tako prijazne in dobre."

Tedaj pa so mami Angeli prinesli v sobo kosilo, poslovala sem se, ji zaželela še več dela, da ji ne bo nikoli dolgčas.

Pred vrati pa je bila že glavna sestra, ki me je prišla pozdravit.

Težave imamo, a treba je delati z veseljem

Takoj je začela: „Izkušnje v zvezi z domsko samoupravo smo nabirali v Tisju pri Litiji, kjer so imeli na tem področju že dolgo tradicijo. Prevzeli smo vse kar je bilo koristnega. Želeli pa smo čim bolj poudariti samostojnost, demokratičnost."

Potem se je spomnila še časa, ko so se selili: „Veliko skrbi smo imeli takrat. Skrbelo nas je, kako se bodo oskrbovanci vključili v novo okolje; na ta problem smo se skrbno pripravili. Morda prav zato ni bilo kakšnih posebnih težav. Ni se jim bilo težko navaditi, saj so prostori prijetni, še zlasti tisti, v katerih preživijo prosti čas. Težave pa so se pojavile sedaj. Zelo veliko je prošenj za vstop, še zlasti nepokretnih občanov. Toda spodnje nadstropje je že čisto zasedeno. V stavbi me moti to, da so kopalnice neprodušne zaprte in zračenje ni možno.

NAŠA KULTURA IN "KULTURA" NA REŠETU:

KAKŠNE KNJIGE KUPUJEMO DOMŽALČANI?

To vprašanje sem si zastavila in se odpravila v domžalsko prodajalno Mladinske knjige, ki je že s svojim imenom opredeljena kot prodajalna knjig: najrazličnejših zunanjih lepotnih oblik in notranjih duhovnih vrednosti. Okoli knjig in našega branja in notranjih duhovnih vrednosti. Okoli knjig in našega branja le teh je bilo izpeljanih cela vrsta statističnih akcij, ki niso dale preveč razveseljujočih rezultatov. Da na primer 47 % ljudi ne prebere niti ene knjige. Bežen podatek, ki gre mimo mnogih. Toda ne, preberimo še enkrat — skoraj polovica ljudi je obsežnih v tej številki. In to v času, ko le z veliko branja, znanja, podatkov lahko človek obvlada položaj v sodobnem svetu. Le kakšen samoupravljalec je človek, ki nikdar ne vzame v roke Cankarja, Prešerna... ne bomo naštevala, ker je tako veliko število domačih in tujih avtorjev, ki so se vtisnili v našo zavest, v naše čustvo.

Prijazne prodajalke v knjigarni so kaj hitro lahko odgovorile na vprašanje, kaj se najbolje prodaja. Konsalik, knjige Kmečkega glasu, Uredimo si stanovanje, Zdravilne rastline, Zmrzovanje, Gobe, Kuharica... (še tiste knjige o vrtu in rožicah so v teh treh pikicah). Veliko so prodali tudi Zlate knjige, Zakladov Slovenije, zbirke Ti vražji fantje v letečih škatlah.

Vprašali smo tudi o tem, ali cena kaj vpliva na nakup. Zatrdile so, da je enim res važna cena, da bi mnogo raje kupili kakšno knjigo v broširani obliki in po nižji ceni, kot pa luksuzne izdaje, ki so bolj za oko in razkazovanje. Takoj so se spomnile tudi primerov, ko je stranka prišla in si želela določeno dolžinsko mero knjig, ki bi popestrile lepo novo omaro. Cena po navadi takim strankam ni važna. Torej so tiste lepe knjige za oko "narejene" zanje. Moj nasvet bi bil: drage take in podobne stranke, raje kupujte le ovitke knjig. To si lahko ogledate v Veleblagovnici na oddelku kjer prodajajo pohištvo. Mogoče bi prodajo teh lepih ovitkov uvedli kar ob prodaji pohištva, ali pa morda izdelovali posebne modele knjig, ki bi se prilegale posameznim regalom in njihovi barvi.

Tudi o domačih avtorjih smo povprašali. Prešerna manjka — njegove Poezije stranke stalno iščejo. Lahko bi poskrbeli še za kakšno novo izdajo te narodne knjige, kajti niti enega izvoda Prešerna ni. Starejši bralci tudi velikokrat povprašujejo po naših starejših, in kot sami pravijo, kmečkih pisateljih. Prežiha, Finžgarja, Jurčiča, Kersnika in podobnih ni nikoli dovolj.

Za srednješolce tudi ni poskrbljeno. Čtivo dela premnogemu velike težave. A ne le zato, ker obveznega branja ni "prijetno" žvečiti, pač pa zato, ker zelo težko pridejo do knjige. V knjižnici je le nekaj izvodov Ilijade, Odiseje, Oidipa, Antigone in podobnih knjig železnega repertoarja za učeče, v knjigarni pa jih ni moč dobiti. Založbe bi morale veliko bolj prisluhniti takim glasovom in veliko manj misliti na že omenjene "dekorativne" izdaje.

Prodajalke so nam tudi zatrdile, da vedno rade svetujejo, če si to stranke želijo. Ampak saj jim ni preveč težko. "Nekaj za rojstni dan primerne bi kupil. Kakšno ljubezensko." Take so želje, ki jim ni težko poiskati ustrezne knjige, saj jih na našem knjižnem tržišču kar mrgoli. Da pa ne bi bili preveč črnogledi, so nam povedale, da tudi zahtevnejših kupcev ne manjka. Ko smo jih povprašali za razmerje med bralci, ki berejo dobre in onimi, ki berejo manj dobre knjige so bile enotnega mnenja, da je razmerje 1 : 1.

Še vesela novica. V novem domžalskem mogotcu SPB bo dobila prostore tudi nova knjigarna, ki bo večja, bolj založena, knjige bodo razporejene — sploh bo to sodobna prodajalna knjig, taka, kot jo Domžale potrebujejo.

IZ MENGEŠKE KRAJEVNE SKUPNOSTI

NAŠI SREDNJEROČNI PLANI

V sejni dvorani Krajevne skupnosti Mengeš je bil 12.11. sestanek predstavnikov krajevne skupnosti, članov IO KK SZDL, predsednikov DPO, vodje delegacij, kot gostje pa so prisostvovali tudi predsednik IS SOB tovariš Edvard Peternel, delegacije občinskih DPO in različnih SIS. Predsednik KK SZDL Slavko Pišek je na kratko razložil, da bomo govorili o planih za leto 1980, predvsem pa za srednjeročno obdobje 1981–85. Ivan Zupan, predsednik Komisije za komunalna vprašanja pa je povedal, da zaradi natančnejše razdelitve nalog dela kar 10 komisij na tem področju, nato pa je konkretiziral nekaj najnujnejših planov za mengeško krajevno skupnost.

Otroško varstvo

Sredstva so zagotovljena. Zgradil naj bi se v letu 1980. Bo za 204 otrok, vendar je potrebno v srednjeročnem planu 1981–85 načrtovati rasti vrtec za nove potrebe, saj je rast prebivalcev velika (3,1 %). Leta 1985 bo po izračunih v KS Mengeš 6165 prebivalcev.

Zdravstveni dom oz. zdravstvena postaja

Z gradnjo bomo začeli v prihodnjem letu in bo zgrajen v naslednjem srednjeročnem planu. Težave so nastopile, ker je potrebno pripraviti lokacijo na mestu, kjer sta že dve hiši. V tem kompleksu se načrtuje tudi nov Gasilski dom, Zavarovalnica Sava in povečana trgovina Emona.

Zazidalni načrt Zavrti

To je najbolj akuten problem, ki se vleče že več kot deset let. Vloženega je že mnogo denarja za uresničitev tega zazidalnega načrta, vendar so ga črne gradnje precej zavlekle, na drugi strani pa je cela vrsta objektivnih in subjektivnih problemov. V tem obdobju se bo končno to uredilo, da bomo zagotovili prostor za potrebe domačih delavcev in bodo delavci tako ostajali doma. Doslej se je tudi sicer s prostorskim planiranjem slabo urejevalo, saj so prepozno spoznali, da bi bila bolj primerne gradnje vrstnih hiš oz. sosesna gradnja.

Kanalizacija

Potrebno bi jo bilo urediti, kjer je še ni, to je severno od razbremenilnika, na Muljavi, proti opekarni, pod Gobavico, načrtovati pa bi jo bilo potrebno tudi za Loko in Topole. Začeli bi z izgradnjo kolektorja Mengeš–Loka–Domžale, da bi bila vsaj Loka priključena na skupno kanalizacijo.

Pitna voda

Oskrba trenutno še zadošča, toda poraba se je močno povečala – s 125 litrov na 400 litrov, kar ob rasti prebivalstva pomeni, da bo vodovodna napeljava in rezerve kmalu premajhne. Potrebno bi bilo razmisliti tudi o rezervnem dovodu vode. Vodovod na Dobeno bo kmalu dokončan.

Elektrika

Rekonstrukcija nizkonapetostnega omrežja je bila narejena pred 15 leti, zato že več ne zadošča

potrebam. Načrtujejo še tri transformatorske postaje – na jugu, severu in Muljavi.

Trgovska mreža

Loka in južni Mengeš potrebuje boljše oskrbo, vendar bo to verjetno rešeno le z razširitvijo Emone.

Ceste skozi naselja

Pretežni del je asfaltiran, drugo naj bi se naredilo v naslednjem srednjeročnem obdobju. Cesta Mengeš–Rodica je preozka in nevarna za promet. V Mengšu ni urejeno za kolesarje, zelo slabe pa so tudi ceste na Mengeško kočo, Loka–Dobeno in preozka mesta Mengeš–Topole.

Telefon

Letos so oz. bodo priključili na novo centralo 500 števil, čeprav je bilo obljubljenih 600 (100 starih so prevezali na novo centralo). Mengeš je zaenkrat zadovoljivo rešen, ostaja pa problem za Loko. Treba bo povečati centralo za eno enoto – še za 600 priključkov.

Pokopališče

Uporabljajo ga štiri KS – Mengeš, Trzin, del Vira in del Jarš, zato zmanjkuje kapacitet. V programu je tako imenovano krožno pokopavanje, na posebnem prostoru, kar bo potrebno v najkrajšem času urediti. Načrti so že izdelani.

Obvoznica

Bila bi nujno potrebna, saj je ogromen promet, posebno v času turistične sezone, veliko pa je tudi delovnih in gradbenih strojev. S tem v zvezi bi morali urediti tudi ob stari cesti štiri postajališča in semaforizirati križišča. Z obvoznico bi tudi zaključili zazidalni kompleks.

Dom počitka in Kulturni dom

Nujna je sanacija oz. ureditev obeh, sicer bodo objekti začeli propadati.

Ravbarjev grad

Šestica, kot kaže, ne bo uredila gostinskega obrata, tečejo pa dogovori z Lekom, vendar je prodajna cena previsoka. Treba bi bilo pospešiti obnovo.

Šola

Po letu 1984 bo potrebna izgradnja prizidka.

Narejenih je še veliko drugih načrtov, od pospeševanja malih obrti do ureditve mestnega jedra, izgradnje športnega parka itd.

Ta slika je bila posneta v Mengšu, ko smo se še jezili zaradi obvoza, zdaj pa gradbenih strojev že ni več, vozimo pa se po boljši cesti (Foto Janez Skok)

RAZVNELA SE JE ŠTIRIURNA RAZPRAVA, V KATERI SO KRAJANI IN GOSTJE UGOTOVILI, DA BO POTREBNO NAČRTE USKLADITI Z DRUGIMI KS, PREDVSEM PA Z DELOVNIMI ORGANIZACIJAMI KOT NOSILCI RAZVOJA. DENARJA ZA VSE PRAV GOTOVO NE BO, POTREBNO PA BI BILO NAREDITI PRIORITETNO VRSTO.

GLEDE UVELJAVLJANJA DELEGATSKEGA SISTEMA V KRAJEVNI SKUPNOSTI PA JE BILO UGOTOVLJENO, DA JE ZELO DOBRO, O ČEMER PRIČA VELIKO ŠTEVILO NAJRAZLIČNEJŠIH KOMISIJ. NA TO ZGOVORNO KAŽE PODATEK, DA KAR 175 KRAJANOV V KS MENGEŠ AKTIVNO DELUJE V TEM ŠIROKO ZASTAVLJENEM SISTEMU. EDINO POTROŠNIŠKI SVET NI ZAŽIVEL TAKO, KOT BI LAHKO, KAR BO POTREBNO POPRAVITI. GLEDE INFORMIRANJA PA SE POLOŽAJ IZBOLJŠUJE, PRECEJ TUDI PO ZASLUGI VEČJE ODPRTOSTI OBČINSKEGA POROČEVALCA.

SIV

Radiotelevizija Ljubljana se je odzvala vabilu in v petek, 23.XI. prišla v Mengeš posnet javno radijsko oddajo Prizma optimizma. Nastopali so sami starejši gledališki, operni in radijski umetniki, kajti oddaja je namenjena starejšim občanom, zato so imeli prednost predvsem starejši krajani – iz Doma počitka, Zveze borcev in Društva upokojencev. Prireditelj je bila zelo topla sprejeta, še posebno, ker je bila naravnava na veselo plat, poživali pa so jo pomembni kulturni delavci – upokojenci.

* * *

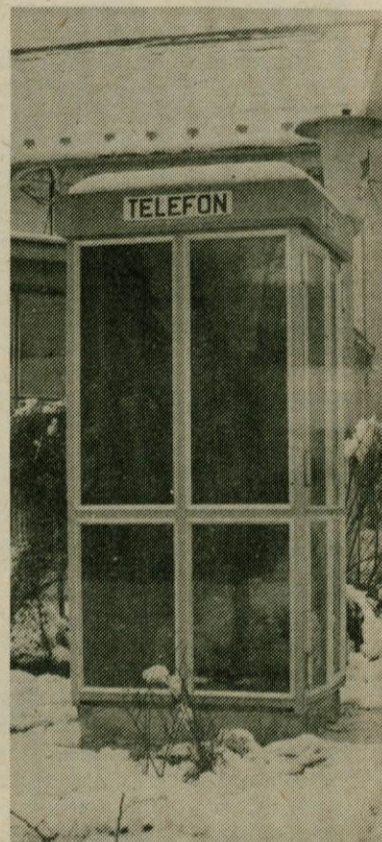
Tudi letos je mengeška Svoboda povabila v goste Šentjakobsko gledališče. 16.XI. so uprizorili igro Željka Kozinca Brezjansko polje, mnogim bolj znano kot TV igro Pravica vasi Brezje. Krajani tudi tokrat niso zatajili in so polnoštevno napolnili dvorano.

* * *

Ob Dnevu republike je bila v mengeški šoli odprta razstava ob 825-letnici Mengša z naslovom Mengeš skozi čas. Razstavo je pripravilo turistično društvo Mengeš s pomočjo Kranjskega muzeja in domačih sodelavcev. Ob tej priložnosti je izšel tudi prospekt z zemljevidom Mengša, katerega je dobilo vsako gospodinjstvo zastonj. Tudi tokrat so priskočile denarno na pomoč mengeške delovne organizacije.

* * *

Planinci PD Janez Trdina Mengeš so tudi letos pripravili Planinski teden. Sestavljen je bil iz rekreativnega trimskega pohoda, predavanja in izleta. 13.XI. je predaval Mirko Kambič o Triglavu nekdanj in danes, 17.XI. pa so izvedli pohod na Rašico, Selo, Šenkov turn do koč na Gobavici.

Pred Kulturnim domom v Mengšu so postavili tudi javno telefonsko govornico

Nov vodni curek v Spodnjih Kosezah

- Prijetna sončna nedelja nas je zvalila v naravo in pot nas je zanesla proti prijaznim vasicam na jugu krajevnih skupnosti Lukovica. Bila je nedelja, ko so se delovni ljudje in občani te krajevnih skupnosti odločili za samoprispevek in ob poti, pa tudi na dvoriščih prijaznih majhnih in velikih kmetij, vrste novih hiš skoraj ni bilo videti ljudi, čeprav je sonce kar prijetno grelo. Pot nas je vodila skozi Spodnje Prapreče proti Vidmu, ko nas je zaustavil majhen rdeč znak, da je cesta neprevozna. Radovedni kot smo, smo seveda takoj pohiteli pogledat, kaj se dogaja. Bili smo nemalo presenečeni, ko smo se ustavili ob večji skupini vaščanov, ki so s krampi in lopatami kopal jarek za vodovod. Pomagal jim je tudi stroj, kajti tu je predvsem ravnina in pa zemlja, kateri je stroj z lahkoto kos. Ustavili smo se ob njih in izvedeli marsikaj zanimivega ne le za nas, ampak tudi za bralce Poročevalca.

Vodovod, ki je sedaj služil vasi Spodnje Koseze, je močno zastarel, saj so vaščani vedeli povedati, da je bil izgrajen že leta 1912 in je bil tedaj predviden le za 4 kmetije. Zato so se vaščani odločili, da iz Spodnjih Prapreč potegnejo 1200 m dolg glavni vod, ki bo napajal vas, ki se je močno razširila. Vsa zemeljska dela so opravili sami s prostovoljnimi delom in sicer v treh dneh, prav tako pa bodo sami plačali stroj, ki jim je pomagal, saj bi sicer sami delali precej dlje. Meter globok in 20 cm širok jarek, kjer pa je bilo potrebno miniranje, je bil kriv, da so marsikomu od več kot 20 prostovoljcev zacveteli žulji. Pa jim ni bilo žal, kajti tako so prihranili več kot 30 milijonov, saj je celotna investicija vredna 70 milijonov, od teg bo šlo za cevi (te bo prispevala krajevna skupnost) okoli 34 starih milijonov. Pri akciji je sodelovalo staro in mlado, večina med njimi je bila iz Spodnjih Kosez, pridružili pa so se jim tudi Videmčani, za kar jih velja pohvaliti. Vaščani upajo, da bo voda pritekla že v letošnjem letu,

pred njimi pa je še precej dela, saj morajo izkopati še vodovodne priključke do svojih hiš.

Ob tem velja pohvaliti tudi člane gradbenega odbora, ki so to vse vodili in žrtvovali ne malo ur zato, da bo tudi v Spodnjih Kosezah dovolj vode. Franc Cerar, Stane Šlibar in Viktor Prašnikar so tisti, ki jih je treba zapisati, so povedali „brigadirji“. Ob tem bi omenila še tov. Toma – predstavnika Komunalne skupnosti, ki je kljub nedelji prišel na „teren“ in pomagal z nasveti.

Vendar pa po mnenju vaščanov problem pitne vode z gradnjo vodovoda od Spodnjih Prapreč do Spodnjih Kosez ne bo v celoti rešen. Kajti iz zbiralnika v Žirovšah se napaja več kot 10 vasi in vaščani se bojijo, da vode ne bo dosti več, kot jo je bilo sedaj.

To pa je že drugi problem, ki ga bo treba čimprej rešiti. Žal ga ne bodo mogli rešiti vaščani Kosez sami, zato se bojijo, da problem ne bo rešen prav kmalu.

V. Vojska

Glosa:

Kar ni tuje, zaničuješ!

... je že zdavnaj zapel Valentin Vodnik, ki mu je bilo krivo, da so že tedaj Slovenci bolj spoštovali tuje, kot pa domače šege, navade, običaje... Dosti drugače ni tudi danes. Tudi mi smo obremenjeni s predsodkom, da je vse, kar je tuje, boljše, imenitnejše. Taki naši predsodki se ne kažejo le pri mnogokrat snobovskih nakupih uvoženega blaga, po sili nakupih čez mejo.

Kažejo se tudi v pojavu, da želimo celo sindikalne izlete po sili organizirati na vsak način le na tuje. Tako se je zgodilo tudi pred nedavnim v neki domačinski delovni skupnosti, ki bi morala biti zgled za tozadevno zrelost oziroma osveščenost.

Pa ni bila:

Za ogled Kosova, kosovskih zgodovinskih in etnografskih spomenikov v tej

delovni skupnosti ni bilo dosti zanimanja, saj je zaradi premajhnega števila prijavljenih in premočnih pritiskov onih, ki so na vrat na nos želeli v imenitnejšo tujino, ta sindikalni izlet odpadel.

K sreči je odpadel tudi izlet v zvezi s San Marino, kamor jih je težilo precej več! K sreči pravimo zato, ker so se v kolektivu le našli posamezniki, ki so menili, da je razprodaje našega tako skromnega samospoštovanja dovolj tik za mejo, denimo na tržaškem Ponte Rossu! Zakaj bi ta ugled in stežka privarčevani denar lahkomišlno zapravljali v tujini, ko pa je domovino dodobra spoznal malokdo.

In epilog? Ker so v kolektivu glede izleta precej enoglasno dejali: „Ne po domovini pa nočemo“, do izleta ni prišlo...

Humoreska (ki to je in ni):

ŽIVELA KRAJEVNA SAMOUPRAVA!

V krajevni skupnosti Rojaki so dolga leta živeli srečno in zadovoljno. Njihova krajevna samouprava je bila tako vzorna, da so jo posnemali daleč naokoli, dokler ni prišlo od nekod obvestilo, da nihče ne more biti celo življenje funkcionar, izvoljen za predsednika ali karkoli do svoje smrti. Problem je bil zanje še toliko težji, ker so imeli vrsto funkcionarjev, ki so več 10 let opravljali zelo dobro ene in iste funkcije. Pa tudi to so zadovoljivo opravili, kajti nikjer ni pisalo, da se funkcionarji ne morejo seliti iz organov v krajevni skupnosti v družbenopolitične organizacije in obratno.

Dosledno pa so se lotili preobrazbe vodstva v mladinski organizaciji. Ker je bila do tedaj mladinska organizacija sila aktivna, so se vrli krajanji ustrašili, da novi predsednik ne bo tako dober kot dosedanji, pa so poverili SZDL nalogo, da prama pri izbiri pravega. Poklir...i so predsedstvo mladine in stekla je debata. Predlagali so eni, predlagali drugi, pa niti eni niti drugi s predlogi niso bili zadovoljni, dokler ni nekdo prišel na genialno zamisel. Zakaj ne bi bila predsednica mlada, sicer ima res šele 16 let in do sedaj ni delala v mladinski organizaciji, ampak njen oče je predsednik SZDL in ima vrsto funkcij v krajevni samoupravi. Mladinci so rahlo protestirali, ko pa so jim naštel celo vrsto prednosti sorodniških zvez, so se še sami navdušili. Saj je mladinska organizacija del SZDL in če bosta predsednika celo v isti hiši, se za sodelovanje ni bati, mladina bo pravilno usmerjena, če bo kaj narobe, pa bo tako ali tako ostalo v familiji.

Od tedaj dalje ni bilo sestanka, da mladinci ne bi hvalili SZDL, ona pa njih, zlasti pa sta bila zaslužna oba predsednika, ki sta kar skupaj vodila sestanke, vse akcije so bile prav tako skupne, če pa eden izmed njiju ni imel časa, je prišel drugi in tako dalje. Zadovoljna sta bila onadva, zadovoljni krajanji, kaj bi še več.

Pa ne dolgo, kajti pred njimi se je pojavil nov problem. Niso več imeli tajnika krajevnih skupnosti, kajti dosedanji je šel v pokoj in je sklenil, da kljub majhni pokojnini ne bo več opravljal honorarnega dela v krajevni skupnosti, ampak se bo za 20 ur zaposlil v podjetju. Le kdo bi bil najprimernejši tajnik, so modrovali krajanji. Najprej so vprašali predsednika sveta, pa ni imel nobenega pravega predloga, zasedale so družbenopolitične organizacije, zasedale različne komisije, tajnika pa ni in ni bilo. Pa je predsednik SZDL povzdignil svoj glas in je začel pripovedovati, kako krasno sodelujeta s hčerko, pa so se krajanji spomnili, da ima tudi predsednik sveta krajevnih skupnosti hčerko, le da je za tajnika še premlada, saj hodi šele v malo šolo. Kaj pa njegov oče, malo naglušen je sicer, ampak saj tajnik predvsem piše, pri tem je pa sluh čisto nepomemben, včasih je pa sploh bolje, da tajnik marsikaj presliši. Pa se je zbrala delegacija in vrli sestankarji so jo kar peš mahnil k predsednikovemu očetu. Predsednik SZDL je imel lep govor o prednosti funkcionarjev v družini, ganljiv je bil nagovor predsednika SZDL, ki je poudaril vlogo očetov in sinov v NQB

in oče je pristal. Tisti dinarji mu bodo še kar prav prišli, pozimi pa bo kar ves dan v prostorih krajevnih skupnosti, ker njegova soba je zaradi varčevanja s kurjavo večkrat mrzla. Škoda besed, ki bi opisovale, kako vzorno in uspešno sta sodelovala oče in sin, kako je rasla krajevna samouprava. Bili so zadovoljni krajanji, bila onadva.

Toda nesreča ne počiva. Organov in organizacij v krajevni skupnosti je veliko, ljudje pa se ženijo in selijo, umirajo in selijo, nekateri pa nočejo več delati in zgodilo se je, da je krajevna skupnost ostala brez predsednika skupščine krajevnih skupnosti. Ni se mu več dalo in je šel in spet so se napejali možgani, kresila so se mnenja, kje dobiti predsednika skupščine. Niso in niso ga mogli najti, če bi ga tudi z lučjo pri belem dnevu iskali, ga ni bilo.

Ob kozarčku pa sta predsednik SZDL in predsednik sveta krajevnih skupnosti modrovala, kakšne so prednosti, če so funkcionarji v družini, kako krasno je delati, kako uspešno in lahko je delo, odkar sta neposredno vključila družinske člane. Nedaleč od njiju pa je praznil pisve vrčke predsednik kadrovske komisije. Poslušal je in mislil, mislil.

Po 10 vrčkih piva je na poti proti domu sklical sestanek svoje komisije za naslednji dan. V glavo mu je šinila genialna misel: saj ima predsednik sveta krajevnih skupnosti tudi ženo, naj pa ona prevzame to funkcijo, delo bo še uspešnejše in še bolj usklajeno.

Na sestanku komisije je bilo burno, zlasti potem, ko so člani zvedeli za predsednikov predlog. Brez odlašanja so bili vsi za, toda zataknilo se je, kajti eden izmed članov je povzdignil svoj glas, češ tovariši tako ne gre. Kaj ne veste, da je svet za svoje delo odgovoren skupščini. Saj vsi vemo, kako je pri predsedniku doma, ampak da bi bil on javno odgovoren svoji ženi, tovariši, to pa ne gre. To je res, doma že, ampak... so sklonili glave moški člani komisije, ampak v javnosti, to pa res ne bo šlo. Kaj pa zdaj? je rekel predsednik komisije, kaj bomo pa zdaj. Preštudirali smo vse predsednikovo sorodstvo, pa med njimi niso in niso našli nobenega pravega imena, vedno so se ustavili pri njegovi ženi. Končno so le našli rešitev. Razrešili bodo predsednika sveta, namesto njega bo njegova žena, on pa bo izvoljen za predsednika skupščine. Zadovoljni, da je volk sit in koza cela so se vrnili domov. Ne bi pisali o ganljivih govorih, o slavnostnih besedah, o šopkih, ki so spremljali razrešitev predsednika, pa njegovo ponovno izvolitev, pa izvolitev njegove žene, omenimo naj le izjavo tovarišice predsednice, češ v javnosti že, doma pa...

Za nekaj časa je bilo v krajevni skupnosti Rojaki dovolj volitev, dovolj razrešnic, dovolj šopkov, predsednikova družina je veselo „vladala“ v splošno zadovoljstvo.

Toda ravno pred dnevi jih je zadelo huda nesreča. Umrli jim je predsednik družbene organizacije in ker ni imel sorodnikov napeto preiščljujejo in izbirajo družino, ki bi ga nasledila.

OSA

Dober dan, domžalski občan

Dobro ga poznajo vsi — v Mengšu in v domžalski občini, saj je imel toliko različnih funkcij in obveznosti, kot le malokateri občani. Znan je tudi po jasni misli, klenemu izražanju, odločni besedi. Povrh je eden izmed Mengšanov, ki je bil tu tudi rojen in je veskozi aktivno spremljal in sodeloval v razvoju svojega kraja in seveda tudi celotne občine

ANTON BLEJEC

Srečanja s takšnim človekom so vedno prijetna: Zveš veliko novega, je pravi leksikon kraja, točno pa ima tudi začrtane poti vnaprej.

Sprejel nas je v dnevni sobi svojega stanovanja nad Gasilskim domom. Bil je presenečen, da smo ga izbrali, češ, saj nimam kaj posebnega povedati. Prirojena skromnost, so nam rekli drugi, toda pod to skromnostjo se skriva veliko bogatega.

Pohitimo v leto 1910, v Mali Mengeš, v družino, kjer se je rodilo 11 otrok. Hudo je bilo takrat, tako hudo, da se danes sploh ne da povedati. Prva svetovna vojna je stanje v delavski družini še poslabšala. Tone je živel pri teti, sicer v neposredni bližini rojstne hiše, toda vseeno ni mogel občutiti topline domačega gnezda. Čimprej je moral priti do lastnega kruha.

„Pri Vahtarju sem se izučil za ključavničarja, potem pa sem delal pri Titanu kot pomočnik. To je bilo v letih 1926–28.“ Za trenutek zastane v pripovedovanju. Spomni se štrajka v Titanu, 28 leta. Bil je med tistimi šestnajstimi, ki se ga je udeležil z vsem srcem in tako prišel na črno listo. To je v tistem času pomenilo, da si tako rekoč brezposeln. Biti brez dela, biti brez kosa kruha pa je bilo toliko, kot bi bil odpisan za vedno. Na vse pretege je iskal zaposlitev. Kjerkoli in kakršnokoli, samo da bi jo dobil. Nazadnje se mu je nasmehnila sreča v Kragujevcu. Dve leti je preživel med delavci bratske republike. Potem pa se je vrnil bližje domu, v ljubljanske Strojne tovarne.

„Takrat sem zbolel. Odpovedala mi je roka oziroma komolec. To je bilo zopet razkošje, ki si ga ne bi smel privoščiti. Bil sem brez dela cela tri leta.“ Vse je poizkušal. Poprijel bi tudi za vsako drugo delo. Ko so začeli zidati Lek, se je prijavil kot zidarski delavec. Končno pa se mu je nasmehnila sreča, da je zopet prišel k svojemu delu — h ključavničarju Koscu. Ker je bil zaradi

poškodbe roke trajno nesposoben za v vojsko, je med vojno veskozi delal v Induplati v Jaršah.

„Premalo je poudarjeno, kako so bili aktivni in zavedni delavci v tej delovni organizaciji. Zbirali smo najrazličnejše blago za partizansko vojsko, pripravili ogromno akcij, pomagali pri najrazličnejših izvedbah.“ Spomni se Društva prijateljev Sovjetske zveze, ki je bila v tej organizaciji že pred vojno zelo aktivna, poznaje pa je prerastla v delavsko gibanje Delavska enotnost. Po oddelkih in poloddelkih so imeli odbore in pododbore tako dobro organizirane, da niso vedeli drug za drugega. Včlanjenih je bilo čez 80 % vseh delavcev. Partizanom so pošiljali hrano, obleko, denar, pomagali družinam, katerim so bili domovi požgani ali člani izseljeni...

Nasmehne se ob spominu na posebno akcijo. V tovarni je bila sicer močna vojaška straža, nadzorovali so vsak meter prostora, vsakega človek posebej, oni pa so odpeljali cel kamion materiala za partizane: platno za obleke, rjuhe, hlače, sanitetni material...

Na vojno ga vežejo tudi drugačni spomini: Njegov brat, zdajšnji narodni heroj, mu je ob neki priložnosti rekel, ko ga je vprašal, če je kje kaj jedel: „Partizana nikoli ne sprašuješ, kje je kaj jedel, ampak ga samo vprašaš, če je kaj lačen. Nikoli ne veš, kaj te kje doleti.“ Besede, ki zgovorno govore same zase. Utrne se mu spomin tudi na partizana, ki so ga morali skrivoma pokopati, ko se je po nesreči ubil med čiščenjem pištole; spomni se, kako so pripravili vsi za Šlandrovce, da so dobili tovarno z vsemi načrti in popisom materiala; kdo bi se vsega spomnil!

In že sve pri povojni graditvi, v letih, ko je bilo nujno obnoviti porušeno domovino. Vsaka vas, vsako naselje je imelo svojo delovno akcijo. Udarniško so gradili Zadržne domove, gradili nasipe, kanale, obnavljali hiše, ceste... vse seveda v popoldanskem času, ob sobotah in tudi ob nedeljah, Okrajni odbor OF je organiziral med prvimi tudi tombolo, z izkupičkom pa so kupili leseno barako za šolo v Zlatem polju. Kamniški okraj — kamor sta spadala tudi Mengeš in Domžale — je bil v udarniških akcijah tako uspešen, da je prvi dobil prehodno zastavico za najboljšega glede delovnih akcij, izvedbo kulturnih prireditev itd.

Ustavimo se še ob enem pomembnem mejniku Antona Blejca. Več kot deset let je bil na vodilnem položaju Traka.

„Ko sem prišel v tovarno, so bili stroji zastareli. V glavnem se je delala pletena elastika. Kot prvo smo morali — naj se sliši še tako čudno — iztreti ščurke. Počasi smo prešli na drugo elastiko. Odkupili smo nekaj stavbišč in se počasi širili. Kupili smo prvi modernejši pletilni stroj.“ Ko ga vprašamo, kako je bilo z gospodarjenjem, zadovoljno prikima z glavo. Glede Traka ni bilo nikoli težav. Razvijal se je sicer počasi, toda vztrajno in vedno delal brez izgub. Prav gotovo je k temu veliko pripomogla njegova delovna roka.

„Tone je bil tudi dober igravec,“ so nas opozorili drugi, preden smo šli k njemu. Igral je že pred vojno. Prvič je stopil na oder že z devetimi leti. Še dobro se spomni takratne predstave Naše krvi. Posebno mu je ostala v spominu vloga Desetega brata. Njemu in tudi mnogim drugim, saj so ga nekateri

poznali samo po tem. Takoj po vojni so igrali Raztrgance, bil je Rutar, pa Hlapce, Zlatarjevo zlato, veliko najrazličnejših likov v znanih delih.

Ob tem se spomni tudi letnega gledališča, ki so ga mislili pripraviti za javne prireditve že pred vojno. Ko pa je vmes prišla vojna vihra, so zastavili z delom takoj po njej.

Kar malce pa se razjezi ob športnikih. Mladi so sicer aktivni, ni pa prave množičnosti, ki bi bila videti tudi na zunaj. „Le nogometaše pridejo gledat!“ se hujuje. Ta misel izvira predvsem iz predvojnih razmer, in pa tudi povojnih, takoj po osvoboditvi. Med prvimi so praznovali Občinski praznik — 27. julij. Ob tej priložnosti je nastopilo 150–200 krajanov, vsi v enotnih oblekah, ki so se jih izposodili. Različne sekcije so se naučile različen program, ki je bil prava paša za oči.

Človek stotih funkcij

Anton Blejec je imel v občinski in krajevni samoupravi veliko zadolžitev, od predsednika Krajevnega odbora do predsednika občine Mengeš, sekretarja SZDL, predsednika Gospodarskega odbora, sekretarja Okrajne OF in še sto drugih funkcij. Nekaj let je bil tudi ljudski poslanec. Njegovo življenjsko delo pa je bilo med drugimi tudi, ko je deloval kot predsednik Vodne skupnosti Cerklje—Komenda—Vodice—Mengeš.

Ko so pripravljali študijo o oskrbi z vodo za brniško letališče, so krajevni moške želeli napeljati vodovod tudi v vasi pod Krvavec. Kot predsednik Vodne skupnosti je imel ogromno dela.

Dejavnost občinske Gasilske zveze Domžale v letošnjem letu:

Ne z besedami, z akcijami!

Z mesecem septembrom smo zaključili III. tromesečje in prav je, da v tednu požarne varnosti naredimo obračun našega dela.

Vse leto smo se na priporočilo sveta za Ljudsko obrambo in družbeno samozaščito vestno pripravljali na vsesplošno akcijo z namenom, da preverimo obrambne varnostne priprave občanov in gasilcev v primeru vojnega stanja ali kake druge požarno—elementarne nesreče.

Program dela smo si začrtali na skupni seji z odborom za Ljudsko obrambo in družbeno samozaščito.

Redni občni zbori po teritorialnih in industrijskih društvih ter letni občni zbor občinske gasilske zveze, so bili pogoj za seznanitev, izvedbo in uspešnost vsesplošne akcije. Naloga vseh gasilcev in društev je bila, da temeljito uredijo svoja orodišča in osebno opremo, da je le—ta v vsakem trenutku uspešno uporabna. Velika potreba po posamezni opremi nam je narekovala, da smo vsem društvom nabavili po 75 m tlačnih cevi in po 10 dežnih plaščev. Poleg tega smo denarno pomagali pri gradnji in adaptaciji orodišč. Gasilskemu društvu Velika vas smo sofinancirali nakup kombija "GASILEC" in motorno črpalko GD Stob. Istočasno smo nabavili tudi dva vodna topa za GD Mengeš in Domžale.

Ker vaja dela mojstra, smo organizirali v sodelovanju z oddelkom za LO seminarje o rokovanju z motornimi črpalkami po posameznih sedežih požarno, obrambnih sektorjev. Seminarji so bili zadovoljivo obiskani in s tem je bil storjen prvi korak skupnega pouka in usposabljanja gasilcev ter civilne zaščite v sistemu SLO. Stalna želja gasilcev po napredovanju nas je veskozi spremljala in zato smo

„Vsi smo vedeli, da nam je voda nujno potrebna,“ pripoveduje. „Večina je veliko pomagala, z delom in denarjem, naredili smo ogromno udarniških ur, našli pa so se tudi takšni, ki so plačali prispevek, vode pa niso potegnili v hišo.“ Lažje je šlo, ko so izpeljali akcijo prvega ljudskega posojila. Veliko zaslug pri vodovodu ima tudi tajnik tedanje skupnosti, Ivan Zupan.

Nemogoče je zaobjeti vsaj glavni del najrazličnejšega udejstvovanja Antona Blejca. Bil je med drugim tudi predsednik Odbora za gradnjo kulturnega doma, sodeloval je pri izgradnji razbremenilnika, arondaciji, ureditvi kanalizacije, pri imenovanju ulic; še danes je aktiven v krajevni samoupravi.

Vedno je želel, da bi se domači kraji dobro razvijali. Ne gre za lokalpatriotizem, toda žulji domačih delavcev naj se poznajo tudi kraju. Mengeš je velikokrat zbudil iz mrtvila tudi sosednje kraje. Želi si, da bi mengeška krajevna skupnost kmalu dosegla vse tisto, kar je nujno za boljše pogoje življenja krajanov.

Pogovor je veskozi spremljalo ptičje petje. Tudi ptiči so eni izmed njegovih konjičkov. Pa gobari tudi zelo rad. Oči se mu kar zasvetijo ob misli na sivke, ki so ostale pod snegom. Škoda; če pa bo sneg skopnel, jih bo še veliko nabral. Kje, seveda ne pove.

Na koncu pa nam zaupa še svojo skrito željo: Naslednje leto se bo preselil iz tesnega stanovanja v sinovo hišo. Zadoljno prikima, da na to že težko čaka. Sicer pa je s svojo družino nasploh zadovoljen, kar je lahko tudi življenjska sreča.

organizirali v Dobu tečaj za gasilske nižje častnike.

V mesecu maju in juniju smo s pomočjo posameznih društev uspešno izvedli občinsko gasilsko tekmovanje. Zastopane so bile vse možne tekmovalne desetine in menimo, da se velik del aktivnosti in prostovoljnosti gasilskega društva odraža predvsem v udeležbi tekmovalnih enot.

Teorija je eno, praksa je drugo. Zato smo preizkusili mobilnost gasilskih enot in sistem obveščanja. Nenapovedano smo izvedli mobilizacijo članov LO in DSZ pri SIS in občinski Gasilski zvezi. Iznajdljivost in hitro ukrepanje sta pripomogla, da smo v minimalnem času ugotovili sklepčnost odbora, ker je vsekakor pohvalno glede na oddaljenost posameznih krajev.

V posameznih požarno obrambnih sektorjih je bilo izvedeno na znak alarma več območnih vaj. Poleg operativnih enot in trojk so vajah prisostvovali tudi člani odbora za LO in DSZ. Na sklepni akciji so vsa GD sodelovala s svojimi operativnimi enotami v sklopu programov pri krajevnih skupnostih.

(Dalje na 11. strani)

Mavrične nagrade

Mavrica je za sodelovanje na festivalu pripravila 13 filmov in od teh je bilo 5 filmov nagrajenih.

Nagrade, ki so jih Mavričini filmi prejeli, pa so dobili tile avtorji:

Janez Kosmač je prejel za film „Na trgu se dobiva“ v vrstni igranega filma 3. nagrado – bronasto plaketo in poleg tega nagrado za isti film Zadruge filmskih avtorjev iz Ljubljane UNICAL STUDIO.

Toni Muller je prejel za film „Komu“ 1. nagrado v vrstni igranega filma – zlato plaketo in posebno nagrado (zlato plaketo) za zvočno opremo filma. Poleg tega je ta film prejel tudi nagrado publike.

Janez Kosmač je prejel posebno priznanje za film „Igre brez meja“ – za poskus parodije na moč in nemoč TV medija.

Igor Lipovšek je prejel nagrado Občinske konference SZDL Domžale za družbeno angažiran film „Pomagamo preživeti“.

Bogdan Škulj je prejel nagrado za film „Labirint“ in hkrati za ves svoj tankočutni odnos do filmskega oblikovanja.

Jelka Snoj je prejela priznanje za vlogo v filmu „Dobiva se na trgu“.

Nagrajenci govore:

Janez Kosmač:

o filmu „Na trgu se dobiva“. Amateriji ugotavljamo od festivala do festivala, da je na festivalih premalo vedrih filmov, da je preveč črnih tem, pesimističnih filmov. V našem filmu „Na trgu se dobiva“ se trudimo, da bi to pesimistično vzdušje razbili, da bi izdelali lahkotnejši film – da bi popestrili izbor amaterskih filmov na festivalu. Tak film je „Na trgu se dobiva“. V tem filmu sem želel prikazati, kako se dva mlada domenita za zmenek na trgu, želel sem povedati, kako mladi ubirajo težka pota, da dosežejo svoj cilj, ki bi bil sicer enostavneje dosegljiv, pa so pri tem nerodni. To je film o mladih. Žirijo (posebno pa žirijo UNICAL STUDIA) je navdušil, da so v njem videli najbolj igran film. Videli so filmsko igro, življenjsko temo in dovolj dobro izpeljano režijo.

Toni Muller:

o filmu „Komu?“ je najboljša ideja in izpeljava te ideje. Dobil sem jo, ko sem razmišljal, kako bi izrazil slovenski pregovor „Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade“.

Kot izrazil za to sem uporabil grobarja in steklenico alkohola. S prazenjem steklenice se pogloblja tudi grob in ko je steklenica prazna, je tudi grob preglobok, da bi grobar lahko prišel iz njega. Gre torej za možno dvojno razumevanje ideje, ki je očitno – če gledam na 1. nagrado, navdušila, navdušila žirijo, da je dodelila filmu 1. nagrado.

(Nadaljevanje z 10. strani)

Namen akcije sprožiti splošno gibanje priprav in članstva v interesu pripravljenosti je bil dosežen, saj so vsa društva akcijo izvedla z največjim čutom odgovornosti.

S tem kratkim člankom smo vam skušali prikazati delo in rezultate naše zveze. Prostovoljnost in dobra volja pa bosta pripomogla, da bo naše delo tudi v bodoče uspešno.

Helena Zabret

Pa še nekaj bi dodal: Grobar, ki mi je pri snemanju filma pomagal, je bil tako prepričljiv, da je iz filma za katerega sem menil, da bo dokumentarec – nastal igrani film.

Janez Kosmač:

o filmu „Igre brez meja“? Želel sem delati z otroki, ki jih je v našem koncu mnogo in se kot vsi otroci gredo čuda različnih iger. Želel sem pokazati, kako se otroci najdejo Igre brez meja. Žirija je filmu prisodila nagrado z ubeseditvijo, da filmu dobro kaže na moč in nemoč TV medija. Poudariti moram – da pri Mavrici vse filme delamo več ali manj skupinsko. Tako je bil pri kameri Karl Steiner, srečo smo imeli z zvokom.

Ko danes gledam na film vidim, da bi bila lahko poanta filma še malo drugačna. Vendar bistveneje v filmu ne bi mogel poseči. Če bi hotel razvijati parodijo, kaj dosti maneverskega prostora ob tem ne bi imel.

Igor Lipovšek

je izdelal več filmov – nagrajen pa je bil njegov „Pomagamo preživeti“. Lipovšek je popoln avtor filma od A–Ž, razen dela na ozvočenju. S filmom je v začetku pokazal zapostavljene kraje na obrobju občine (PEČE), propadanje kmečkega življa. Odhajanje v dolino za boljšim življenjem. Ti ljudje nimajo infrastrukture (in pitne vode), mladina jim je, da bi jo zagotovili, priskočila na pomoč! V filmu mladina gradi vodovod pri PEČAH. Brigadirji hočejo ljudem pomagati do boljšega življenja, da bi preživeli. Od tod tudi naslov. Film ima to kvaliteto, da ni nasilno propagandističen.

Bogdan Škulj

Bogdan Škulj je gimnazijec, navdušen filmski amater. Dobra kamera, mirno posneti kadri obravnavajo onesnaženje narave, hrup, vse kar nas vse moti. Zato lahko rečemo, da je to ekološki film, ki nas v tem smislu tudi vzgaja. V filmu je prikazal skupino mladih, ki naletijo na onesnaženje, kamor-

FOTO-KINO ZVE
ZA SLOVENIJE |
FOTO-KINO KLU
B MAVRICA RAD
OMLJE | 16. FEST
IVAL AMATERS
KEGA FILMA S
LOVENIJE | RAD
OMLJE, 27. OKTO

koli se zatečejo. Kamorkoli pridejo naletijo na to, zato bežijo od tega, saj jim onesnaženje streže po življenju.

Ideja je zelo zanimiva, čeprav ni nova. Od dosedaj znanih pa se razlikuje pristop k realizaciji te ideje.

Jelka Snoj

je prejela nagrado za vlogo v filmu „Dobiva se na trgu“. Jelka Snoj, ki je študentka 1. letnika Pedagoške akademije (smer likovni pouk – tehnični pouk) je svojo vlogo v tem filmu odigrala neposredno in prepričljivo, tako da človek ni imel vtisa, da je sploh pred kamerami.

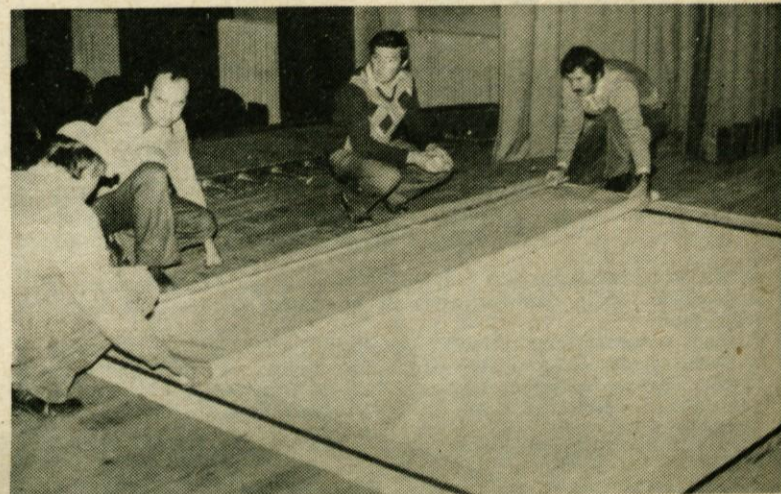
Kot je povedala, njej to ni prva vloga, saj je nastopala že v nekaj Mavričnih filmih izmed katerih ji je ostal v spominu film „Dogodivščine na TRIM STEZI“.

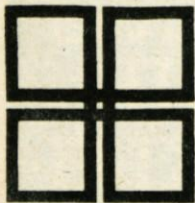
Odločitve žirije je na festivalu objavil

Matjaž Brojan

Rudi Klarič

Zadnje priprave na festival. Postavljanje posebnega projekcijskega platna za prikazovanje amaterskih filmov

Industrija platnenih izdelkov
INDUPLATI n. sol. sub. o. Jarše p. Domžale
TOZD Proizvodnja in TOZD Konfekcija

induplati

VABITA k sodelovanju:

- **KURJAČA**
(z izpitom za mehansko kurjenje parnih kotlov)
- **VEČ NEKVALIFICIRANIH DELAVCEV**
za opravljanje proizvodnih del v kovinskih konstrukcijah in vzdrževanju
- **VEČ KVALIFICIRANIH KLJUČAVNIČARJEV, STRUGARJEV ALI REZKALCEV**
za delo na obdelovalnih strojih

Zaposlitev je možna takoj.

Kandidati naj dostavijo ponudbe na gornji naslov ali pa naj se osebno zglasijo v kadrovsko—organizacijskem sektorju DO.

RAZSTAVA PTIC

VABIMO OBČANE, DA SI OGLEDAJO RAZSTAVO PTIC V HALI KOMUNALNEGA CENTRA V DOMŽALAH V ČASU OD 22. DO 29. DECEMBRA 1979. MOŽEN JE TUDI NAKUP.

Društvo za varstvo in vzgojo ptic
D o m ž a l e

V SPOMIN

JOŽETU URANKAR

iz Loga pri Blagovici

Letos mineva tretje leto, odkar smo trepetali za tvoje mlado življenje in upali, da ostaneš živ. Vendar kruta usoda je bila močnejša in 18. novembra te je v 25. letu starosti za vedno iztrgala iz naše sredine. Težka je bila ločitev, težko je bilo slovo, bolečina v srcih in spoznanje, da te ni več med nami, pa je vedno hujša.

Praznina za teboj je ostala, spomin nate pa ne bo nikoli usahnil.

Vsi njegovi

ZAHVALA

Ob boleči in prerani izgubi našega dragega moža, očeta, starega očeta in brata

IVANA VERBIČA

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem za izrečeno sožalje, darovano cvetje in za številno spremstvo na njegovi zadnji poti.

Posebej se zahvaljujemo delovni organizaciji TAMIZ Mengeš, Gasilskemu društvom Loka, Mengeš, Jarše—Rodica in Topole, Mengeški godbi ter pevcem, Društvu upokojencev Mengeš, Krajevni organizaciji ZB NOV Loka, govornikom za poslovilne besede ob odprtem grobu ter duhovščini za opravljen obred.

Vsem še enkrat iskrena hvala!

Žena Marija, hčerki Milena in Minka
z družinama.

DO VARNOST TOZD VAROVANJE PREMOŽENJA MENGES

O B J A V L J A

zaradi razširitve službe fizičnega varovanja premoženja

VEČ PROSTIH DEL IN NALOG VARNOSTNIKA

Kandidati morajo izpolnjevati pogoje varnostnika določene v Pravilniku o poslovanju OZD, ki varujejo družbeno premoženje /Uradni list SRS, št. 27/76/.

Vloge sprejema Kadrovska komisija TOZD VAROVANJE PREMOŽENJA, Mengeš, Kidričeva 30/II, do zasedbe prostih del in nalog.

FILMSKI TEČAJ

V mesecu decembru se bo v Radomljah pričel

TEČAJ FILMSKE TEHNIKE,

na katerega vabimo vse občane, ki vas zanima ta dejavnost in vse, ki posedujete amatersko filmsko tehniko, manjka pa vam filmskega znanja.

Prijave pošljite do 12. decembra 1979 na naslov:
Foto—kino klub MAVRICA, 61235 Radomlje.

DO „PKB—COMMERCE“ TOZD MARKETING Ljubljana, Cankarjeva 7/1

V A B I

k sodelovanju delavce za opravljanje naslednjih del oz. nalog v našem skladišču v Domžalah, Kidričeva 12:

1. SKLADIŠČNI DELAVEC

Pogoj: PKV ali NKV delavec, poskusno delo traja 1 mesec.

2. VILIČARIST

Pogoj: tečaj za voznika viličarja, poskusno delo traja 1 mesec.

O izbiri bomo kandidate obvestili 15 dni po objavi tega oglasa.

OGLASI

Najamem stanovanje ali garsonjero v Domžalah za 2 leti. Plačam vnaprej. Ponudbe pod „zdomec“.

V Domžalah ali bližnji okolici iščem sobo s kuhinjo. Po možnosti tudi poseben vhod.

Kralj Andrej, Selo pri Ihanu 8, Domžale.

Oddam stanovanje brezplačno v Zaborštu 37, pri Domžalah za pomoč starejši upokojenki.

Hišnika iščeta stanovanje za zamenjavo kjerkoli. Naslov v uredništvu glasila.

ČESTITKA

Ob Dnevu republike — 29. novembru želimo vsem delovnim ljudem mnogo uspehov v prihodnosti!

Društvo invalidov
Domžale

SKUPŠČINA OBČINE DOMŽALE

Nujno potrebujemo podnajemniško sobo ali manjše stanovanje za določen čas za svojega delavca. Ponudbe na naslov Skupščina občine Domžale ali tel. 721-022 int. 73.

Potrebujejo Domžale kulturni center?

Občina Domžale sodi po razgibanem kulturnem življenju, zlasti na ljubiteljskem področju, med na tem področju najbolj razvite slovenske občine. To pa seveda ne pomeni, da bi ne bilo mogoče še več postoriti, za kar pa je treba zagotoviti ustrezne, v Domžalah zlasti kadrovske in prostorske pogoje. Upajmo, da bo s pridobitvijo poklicnega tajnika Zveze kulturnih organizacij občine Domžale, kar je bila nujna potreba, na ljubiteljskem kulturnem področju prišlo do kvalitetnih sprememb. V mislih imam predvsem nove oblike kulturnega delovanja, ki še niso kdo ve kako zaživele. Klubske dejavnosti v občini skoraj ni. Organizirano kulturno življenje v šolskih kulturnih društvih je še bolj v povojih.

Kultura je sorazmerno slabo prisotna v delovnih organizacijah, saj nekaj razstav v kolektivih zdaleč ne more odtehtati potrebe po delavčevi kulturi, ki bi morala dejansko, ne pa samo deklarativno, postati sestavni del njegovega življenja in dela. Več bi bilo treba storiti tudi na področju kulturne vzgoje in se zlasti sedaj dobro pripraviti na umetnostno vzgojo v srednjih šolah, ki je takorekoč pred durmi. Zlasti ZKO bo morala temeljito razmisliti o tem kako se bo vključila s svojo neposredno pomočjo v umetnostno vzgojo, saj je znano, da bo srednjim šolam tudi v domžalski občini zlasti na začetku primanjkovalo ustreznega kadra. Torej se kaže potruditi in skupaj s šolami čimprej domisliti najbolj primerne oblike sodelovanja med ZKO, kulturnimi društvi in srednjimi šolami. V pripravi je tudi novi zakon o osnovni šoli, ki bo še bolj določno opredelil naloge šol tudi na kulturnem področju. In je zato sedaj čas, da se ZKO loti ustanavljanja kulturnih društev na šolah, na osnovnih in srednjih. Kulturna društva so gotovo najbolj primerna oblika uredničevanja nalog na kulturnem področju. Seveda ZKO upravičeno pričakuje tudi na tem področju ustrezno pomoč od občinske konference SZDL, katere sestavni del je tudi ZKO s svojimi društvi in skupinami, čeprav bi človek prebirajoč stališča OK SZDL o kulturi v občini, lahko sodil, da temu ni tako.

Prostor in še kaj

V celotnem besedilu mi namreč ni uspelo najti niti besede o ZKO pač pa veliko o kulturni skupnosti, kar je prav. Ni pa prav, da se ob njej zanemarija pomen in vloga ZKO, ki ni nikakršen privesek kulturne skupnosti, kot bi lahko kdaj pa kdaj sodili. Kulturna skupnost je dolžna samoupravno načrtovati kulturo in zagotavljati celovite možnosti za njen razvoj, ni pa dolžna jresničevati kulturnih akcij. Za to imamo ZKO in kulturna društva. Včasih pa človek dobi občutek, da je med OKS in ZKO nekakšna nedogovorjena delitev dela, ki se izraža denimo tudi v tem, da kulturna skupnost pripravlja „boljše“ kulturne akcije, „slabše“ ali bolje povedano „manj pomembne“ pa bi naj bile prepuščene ZKO. Zoper tako družbeno in politično nesprejemljivo delitev dela mora biti zlasti ZKO, ki si mora predvsem sama priboriti prostor pod soncem, s svojim delom, jasnim pogledom v prihodnost in organizacijskimi sposobnostmi.

Najbrže bi kazalo v prihodnje razmišljati tudi o oživitvi raznih oblik delovanja na področju sodobnega plesa, za katerega je med mladimi veliko zanimanje. Ne kaže zanemarjati družabnega plesa, folklorne dejavnosti in cele vrste področij, ki sedaj niso prisotna v programih ZKO in kulturnih društev. Naj se pridružijo foto kino klubu Mavrica v Radomljah, pihalnim orkestrom v Domžalah in Mengšu, simfoničnemu orkestru Domžale, ki je bil pobudnik srečavanja takih orkestrrov na širšem, slovenskem območju, likovnemu

društvu Domžale in drugim prizadevnim, še nove skupine, nova društva in nove oblike, da bomo lahko v prihod-

Pismo iz Kamnika:

Spoštovani Domžalci!

Včeraj je kamničan sopihal naložen tudi z mojo malenkostjo. Veste, z vlakom se ne vozim vsak dan, samo včasih, tako, za luksus. Potem se mi pa milo stori. Kje so že časi, ko sem na vlaku plonkala naloge in to tako estetsko, da jih profesorji sploh niso ločili od nalog mojih sošolcev, ki se jih brez tresenja naplonkali na straniščih. Pa pustimo sentimentalnosti!

Ko gledam skozi okno vlaka, zagledam tam nekje, kjer se neha kamniška in začne domžalska občina, čudno reč na polju. Od daleč je bilo, kot da se bližamo carini. Pa ne. Vlak se ni ustavil na meji. Še dobro. Sem se že ustrašila za svoje devize kamniške, ki jih že spet švercem v domžalske štacune. Ko vlak zapelje mimo, vidim razločnejše visoke planke so. Tako so visoke, da bi človek komaj z gasilsko lojtro videl čez. Na obeh straneh pa ljudje, na kamniški strani jih je nekaj več...

Povprašam danes pristojne može, kako je s to rečjo. In mi tudi pojasnijo. Tiste planke da imajo luknje in skoznje se krasno vidi domžalsko veleblagovnico, pa dom za ostarele, pa nove domžalske osemletke, pa zdravstveni dom... Tisti tam ob plotu so res občani, domžalski in kamniški. Domžalskih je bolj malo. V smeri proti Kamniku se namreč bolj slabo vidi. Ne vedo moške ali je to zato, ker se na drugi strani gnete toliko Kamničanov, da so vse luknje zamašene, ali je svetloba proti hribom bolj slaba, ali pa zato, ker imajo Kamničani večino teh objektov še v mehkih vizijah. Kamničani tam zadaj spremenjajo barve od rdeče preko zelene do vijoličaste pa kolnejo in zabavljajo in o stricih šušljajo, ki da jih imajo Domžalci tam nekje zgoraj še od neandertalca dalje. Kamničani pa ponosni kot so, s tričetrt tisočletja dolgo mestno tradicijo pa res ne

njem obdobju ugotavljali še večje uspehe na kulturnem področju.

Smo pred sprejemom srednjeročnega načrta za prihodnje obdobje. Prav bi bilo, da bi vsi odgovorni in zainteresirani resno razmislili o prostoru za kulturne potrebe, ki je eden temeljnih pogojev za večji razmah kulturnega življenja. Najbolj kritično je glede prostora v Domžalah, saj Hala ne more ustreči vsem kulturnim potrebam. Zato bi kazalo resno proučiti ali ne potrebujejo Domžale večnamenskega kulturnega centra, v katerem bi bili prostori za vse kulturne dejavnosti, v njem pa bi naj denimo našla svoj prostor tudi občinska matična knjižnica s čitalnico, ki nima najbolj primerne lokacije, kino, morebiti pa tudi delavska univerza. Prav tako je treba resno razmisliti o likovni galeriji in ateljeju za likovno društvo, ki sedaj domujeta v zasilnih prostorih.

Teh nekaj misli sem napisal z namenom, da prispevam skromen delež k poživitvi kulturnega dela in k rešitvi najbolj perečih težav.

Tone Štefanec

ROKOVNJAČEV STOLPEC

Oni dan sem kolovratil po Črnem grabnu, na kraju pa sem velem svojemu konjičku, naj kane počakati v kakšnem naseljenem kraju. Nande mi je pred nedavnim položil na srce, da preti njegovi Polonici pomanjkanje kurjave. Glej ga, šmenta, me je spreletelo po glavi, drv ji manjka, dasiravno biva tako reči sredi gmajne. Nande pa – kot bi znal brati moje misli črnoglede, pogledavši me postrani, vzpodbude konja, kot bi hotel s tem nakazati, da bo že res, če je tako.

Grogova želja, naš ukaz, smo sklenili in naskrivoma staknili glave, kako bi iznenadili svojega gospodarja do tolikšne mere, da bi bil zadovoljen z nami. Vsakdo posebej in vsi skupaj smo krenili na pot iskanja kurjave.

Meni se ni nič kaj dobro zgodilo, kajti prišedši v Domžale, sem sprevidel, da nimajo nikjer nobenega goriva oz. kuriva. Še dosti huje: Obrnili so me nazaj proti Črnemu grabnu in istočasno svetovali, da so drva na prodaj le v zasebni lasti, sami pa jih ne držijo.

Ko smo se zvečer sestali pod krivim hrastom, so tudi moji pajdaši tarnali o podobnih nepriklakah – Bojec je imel povedati za brdskega graščaka, da kuri z oljem, akoravno je v isti sapi dodal, da im že slabe zaloge, v bližnji bodočnosti – bojda po božiču – pa so napovedane nove podražitve te surovine. Slabi časi se torej obetajo celo nam, rokovnjačem, saj ne bo več kaj izmakniti.

Tonček, Obloški kajpada, je hudimano pisano gledal. Namreč mislil je pripeljati za Polonico nekaj kilogramov elektrike, pa je ni zmozel shraniti zase. Hudo smo se mu rogali, nazadnje pa je sam dodal, da elektrike frdamane itak ne bi mogel zmakniti, ker je ven in ven v primanjkljaju, slišal pa je tudi besedičiti, da so pred durmi redukcije. (Beseda je tako zavozlana, da je tudi rokovnjaški jezik ne more odmotati).

Kozobrin pa je vedel povedati, da nekateri posamezniki koristijo tudi plin, zaprtega v velikih steklenicah. Ravno je mislil populiti zadnjo steklenico oz. jeklenko, ko je vsega zmanjkalo, nekateri pa so vsled nepravilne delitve zahtevali celo stražnika. Raje ni čakal hudiča na licu mesta, ampak jo je jedrno odkuril proti Kolovskemu gozdu. Peter Toča pa jo je račun krenil na drugo stran Črnega grabna, proti Savi, da bi bil kakšne zaloge črnega zlata odkril. Bila je takšna vrsta čaka-jočih na premog, da se ni upal približati, misleč, da tepejo kakšnega nepridiprava. Še dosti bolj pisano pa je gledal, ko je v neki baraki odkril spisek vseh čakajočih na kolm. Resnično, zadeva je zamotana, da bi si lase pulil.

Brdski pisar Janez Rak pa je vedel dodati še toliko, da so tudi klatre drv tako drage in tudi tako redke videti, da te jame samo od tega dovolj pregreli.

„Kaj nam storiti?“ smo se spogledali vsevprek, najraje pa bi kakovega svetnika za pomagaj prosili. Pa se obrne konjar, Tonček, in namigne v imenu vse množice:

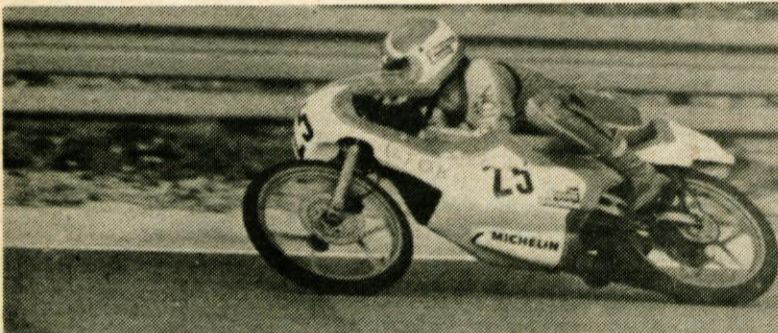
„Groga bo moral sam poskrbeti za Polonico. Konec koncev ga je še toliko pri sebi, da jo bo zadostno ogreval.“

domžalska banka - naša banka

V državnem prvenstvu v cestno-hitrostnih dirkah:

Zmagovalci znani, ne pa tudi državni prvak

Med tisoč člani AMD Domžale je le peščica tekmovalcev, ki nastopajo na cestno hitrostnih dirkah. Naš znanec in najuspešnejši tekmovalac v razredu 50 ccm—sport tovariš **Peter VERBIČ** je ali pa bo letos stopil na najvišjo stopnico. Primat mu lahko oporeka (to še vedno ni odločeno) SAVEZNA SPORTSKA PODKOMISIJA ZA CESTNA TAKMIČENJA u motociklima. Z Bojo Miklošem imata enake dosežke vendar je bil Verbič v medsebojnem obračunu boljši. Dokončno bo o prvaku odločila Zvezna podkomisija za cestno-hitrostne dirke (medtem smo zvedeli, da glasi ta odločitev: prvak je Boja Mikloš: pripisano pred izidom lista).

Peter Verbič, junija letos na Grobniku

Peter Verbič je že junija dokazal na Grobniku, kjer so bile dirke, ki štejejo za svetovni pokal, da šteje med najboljših. V družbi z Lazarinijem (I), Tormo (E), ter Dorflingerjem in Blatterjem (ZRN) je privozil skozi cilj po 25 krogih kot osmi. Za ta uspeh je dobil 3 točke, ki štejejo za svetovno prvenstvo in so doslej med najboljšimi dosežki naših tekmovalcev sploh. Drugi Jugoslovan se je uvrstil šele na 15. mesto.

Na prvi dirki za državno prvenstvo v cestno hitrostnih dirkah, ki je bila v Prnjavoru (BiH), je osvojil P. Verbič 2. mesto. Čeprav je vodil že za cel krog, je moral med tekmovalcem v boks ter popraviti okvaro na motorju, ki mu je preprečila, da bi uspešneje zaključil to prvenstvo. Naš drugi tekmovalac iz AMD Domžale tovariš Mišo LISJAK je zasedel na tem tekmovalstvu 10. mesto. Zmagal je Boja Mikloš.

V kategoriji 250 ccm je bil Janežič (Domžale) zavoljo okvare na motorju prisiljen predčasno končati dirko.

Na drugi dirki za državno prvenstvo v Vlasenici (BiH) je moral zaradi večje okvare na motorju odstopiti tudi naš najboljši tekmovalac Peter Verbič. Ista usoda je doletela Lisjaka medtem, ko je bil Janežič v svoji kategoriji 7. Za prva dva pa velja, da je ostalo veliko priprav in želja neizpoljenih. Pri vsakem nastopu se to lahko primeri.

V Slavoski Požegi, kjer so tretjič tekmovali za državno prvenstvo je zmagal v razredu 50 ccm—sport Zoran Krstič pred Petrom Verbičem in Bojo Miklošem.

V kategoriji 50 ccm—sport je šlo enako dobro kot Janežiču v kategoriji do 250 ccm, ki je bil tudi 2. in s tem dosegel svoj največji uspeh. Proga je bila sorazmerno lahka (oblika elipse) in dolga 5 km.

V zadnji dirki so se motoristi pomeirili pod pokroviteljstvom TOMOSA iz Kopra v Beogradu na sorazmerno slabem dirkališču „na Ušču“. Za gledalce je bila to najbolj dramatična dirka, ker ni bilo do zadnjega zavoja, tik pred ciljem, jasno, kdo bo v kategoriji 50 ccm—sport prvi. Peter Verbič in Boja Mikloš sta se od starta dalje menjavala v vodstvu. Vse je kazalo, da bo imel napovedovalec prav ko je trdil, da bo Mikloš izkoristil znanje in nazadnje prehitel Verbiča. Spretnost, preudarnost in hladnokrvnost pa so bili na strani Verbiča. V zadnji krivini je izkoristil notranjo progo levega zavoja in z nekaj sekund prehitel Mikloša.

Zelo uspešno je nastopil tudi Janežič, ki se je uvrstil na 4. mesto kar je zadostovalo za končno uvrstitev v kategoriji do 250 ccm na 4. mesto.

To je bilanca letošnjih nastopov. Verbič in Lisjak vozita na motorjih znamke „kredidler“ Janežič pa „Yamaha“.

Po črti, ki je naredimo, predno seštejemo rezultate, se veselimo vseh uspehov in ugotavljamo vzroke za neuspehe. Le površno pa pomislimo na izdatke, ki so stalni spremljevalec vseh tekmovalcev. Doslej so morali tekmovalci, ob skromni podpori pomoči matičnega društva, plačati iz svoje žepa vse, kar omogoča nastope. Veliko kilometrov je do kraja tekmovalja (Grobnik pri Rijeki, Prnjavor, Vlasenica, Slavonka Požega in nazadnje še Beograd) in nekajkrat je treba na urjenje svojih sposobnosti in sposobnost motorja na Grobnik (iz Domžal na eno stran točno 150 km). Vedno je treba nastopiti dan pred tekmovalcem v izbirni vožnji in vedno je treba nastopiti spočit. Vse to pomeni, treba je biti na vsaki dirki vsaj 3 dni. Vsaj, ali najmanj po naše!

Za dirke je treba imeti potrebno obleko in opremo. Razumevanje tovarne UTOK iz Kamnika je omogočilo Verbiču nabavo dirkalnega kombinacije v zameno za dobro reklamo, ki jo je delal s svojim atraktivno pobarvanim kombijem povsod, kjer je z njim vozil. Takšno reklamo bi lahko izkoristili še drugi in s tem pomagali tekmovalcem.

Nagrada za tekmovalca ni razen tiste uradne: za zmago 2.000 dinarjev, za vsako naslednje mesto 200 din manj. Deseti že ne dobi nič več. To naj bo nadomestilo za potne stroške za prenočišče in za prehrano. To je tudi plačilo za porabljeni čas (dobesedno bi se moralo glasiti, za vse porabljene dni rednega letnega dopusta).

Gledalce, ki samo občasno spremljajo motoriste na dirkah seznanimo še z sledečim podatkom: motorji do 50 ccm—sport drviyo v ugodnih pogojih do 200 km na uro. Pomislimo pri tem, na zelo ozke plašče na kolesih in pa številne zavoje, ki jih je treba na vsaki dirki nekajkrat premagati. Tudi gume morajo biti najboljše in „vedno nove!!!“.

Kadar bomo v prihodnje odločili o prispevkih tekmovalcem za (finančno) lažje sodelovanje na dirkah se spomnimo, da bo brez pomoči jutri še težje kot je že danes in, da je tudi v tem vzrok **ZAKAJ JE TEKMOVALCEV VEDNO MANJ.** Otmar Lipovšek

Končana je košarkarska liga za kadetinjce:

Ambicije košarkaric iz Mengša niso majhne!

Takšna razvrstitev ekip našega območja je odsev dela, ki so ga košarkarski delavci začrtali (in izpeljali) v letošnjem letu. Za kaj je pravzaprav šlo? Preprosto za to, da so bile v eni ekipi — Mengeš — izbrane najperspektivnejše igralke in to prvič na podlagi validiranih testov in ne samo vizuelnega opazovanja! Takšna usmeritev se je pokazala za povsem pravilno, saj je imelo le na ta način naše tekmovalno območje realne možnosti, da z eno ekipo zasede prvo mesto v ligi, ki zagotavlja sodelovanje na zaključnem republiškem prvenstvu. Če bi namreč igralke enakomerno razdelili v vse tri ekipe, ne bi imeli možnosti proti močnim ekipam iz Ljubljane, ki imajo na voljo neprimerno večjo izbiro pri selekcioniranju kvalitetnih igralok.

Pa preidimo na kratko oceno igre vseh treh ekip.

Mlade Mengšanke najboljše

Začnimo pri mladih košarkaricah Mengša. Pred pričetkom lige so upale, da bodo nudile dostojen odpor izkušenejšim ljubljanskim ekipam. Toda, ko so prišle prve, nekoliko nepričakovane zmage nad Ježico, Ilirijo in Olimpijo, so tudi njihove želje porasle. Odločno so krenile prvemu mestu nasproti. To jim je po težkem boju v drugem delu lige tudi uspelo. Izgubile so le proti Iliriji, rekordno zmago pa so dosegle proti nedorasli Litiji (121 : 9)!

Po besedah trenerja ekipo krasi predvsem velika volja do treniranja, ki je do sedaj še ni zasledil pri nobeni generaciji. Tako jim naprimer ni bilo težko zdržati tudi trurne treninge! In ravno v tem, tako meni, leži ključ uspeha v letošnjem tekmovalstvu, kakor tudi možnost napredka v prihodnosti. Igra je bila seveda na ravni te starostne skupine in igralke se zavedajo, da bo treba preleteti še veliko znoj, da jo bodo dvignile na višji nivo. Predvsem bo treba izboljšati kolektivno igro v obrambi, kakor tudi elemente individualne tehnike. Program je izdelan in predvsem od prizadevnosti igralok ne treningih (in tekmah) je odvisno, ali bo v prihodnjem

obdobju tudi izpeljan. Seveda pa bo treba rešiti tudi nekatere organizacijske probleme znotraj samega mengeškega kluba, ki precej ovirajo nemoteno delo.

Naj zaključimo z ekipama Kamnika in Domžal. Njuna uvrstitev je realna, saj kaj več v tej konkurenci nista mogli doseči. Treba pa je poudariti, da sta bili nekajkrat zelo blizu zmage proti višje uvrščenim ekipam. Vendar pa so se ravno v teh odločilnih trenutkih pokazale pomanjkljivosti, ki so jih izkušenejše ekipe znale izkoristiti. In ravno na odpravljanju teh pomanjkljivosti bodo morali delati mlade Kamničanke in Domžalčanke v prihodnosti bolj intenzivno. Največji uspeh kadetinj Domžalskega kluba je prav gotovo zmaga nad Olimpijo (55 : 50), kateri se je krepko maščevalo začetno podcenjevanje.

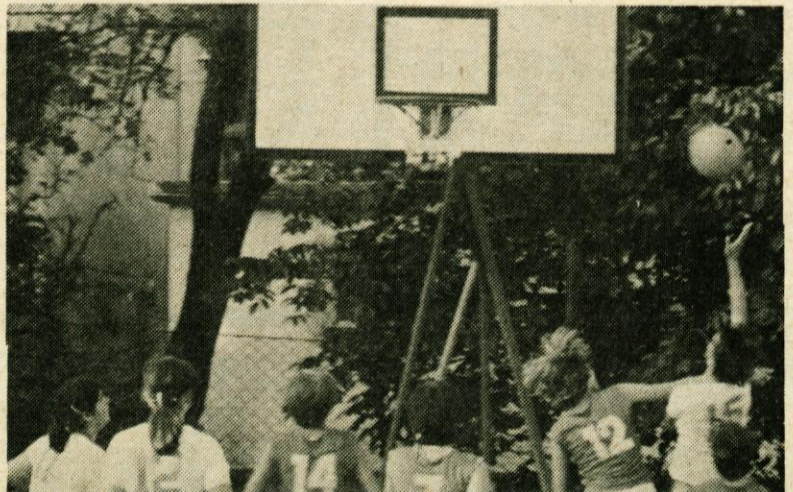
Končna lestvica ljubljanske lige kadetinj (letnik 63 in mlajše) za leto 1979:

1. MENGEŠ	12	11	1	22
2. ILIRIJA	12	10	2	20
3. JEŽICA	12	8	4	16
4. OLIMPIJA	12	7	5	14
5. DOMŽALE	12	3	9	6
6. KAMNIK	12	3	9	6
7. LITIJA	12	0	12	0

Kadetinj Mengša trenutno s treningi nadaljujejo še bolj intenzivno. Čakajo jih namreč še zaključni boji za republiškega prvaka za letošnje leto. Ekipa je že dosegla svoj trenutni rezultatski maksimum s prvim mestom v ligi. V polfinalni skupini z Branikom, Klavdivarjem in Celjem jim poznavalci razmer v slovenski ženski košarki ne pripisujejo večjih možnosti. Vendar pa se trener mlade ekipe ne strinja povsem s takšnimi trditvami. Smatra namreč, da bi ob dobro izpeljanih pripravah in veliki borbenosti ekipa lahko pripravila še eno presenečenje — uvrstitev v finale.

Treba je priznati, da mu zaupanje v svoje igralke zares ne manjka. Na igralokah je sedaj, da to zaupanje tudi opravičijo in potrdijo na igrišču!

F. Gorjup

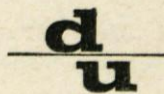
ZA DAN REPUBLIKE ČESTITAJO

GOSTIŠČE

Pri »Konšku« - Trojane

- AVTOMATSKO KEGLJIŠČE
- IZBORNA KUHINJA
- SOLIDNA POSTREŽBA

GOSTOM IN OBČANOM ISKRENO ČESTITAMO

DELAVSKA UNIVERZA
DOMŽALE

PRIPOROČAMO SVOJE USLUGE NA
PODROČJU IZOBRAŽEVANJA, TIS-
KARSTVA IN KNJIŽNIČARSTVA!

Mengeš

Uredimo vam kvalitetno opremo za
trgovske lokale, hotele in gostinske
obrate.

Se priporočamo

Radomlje

proizvaja žagan les, jedilne
in sedežne garniture

Priporočamo proizvode

AVTOSERVIS
Domžale

Čestitamo za praznik

Nudimo servisne usluge
na vozilih VW, Volvo,
popravljamo tudi vsa
druga osebna vozila,
tovornjake in avtobuse

MELODIJA MENGEŠ

Čestitamo za praznik.
Proizvajamo glasbene
instrumente, zvočne notne
table.
Priporočamo svoje izdelke

Kolektiv
delovne organizacije

»NAPREDEK«
Domžale

TOZD PREHRANA
TOZD OPREMOTEHNA
TOZD GOSTINSTVO IN
TURIZEM

se priporoča za nakup vsakovrstnega po-
trošnega blaga v svojih prodajalnah širom
občine

Kovinsko in strojno podjetje

nudi svoje proizvode in kvalitetne usluge

- izdelava in montaža opreme za čistilne
naprave komunalnih in industrijskih
odpadnih voda,
- izgradnja regionalnih vodovodov,
- preskrba s pitno vodo in odvajanje
odpadnih voda skozi čistilno napravo

EKSPLOATACIJA
PREDELAVA
IN OPLEMENITENJE
NEKOVIN

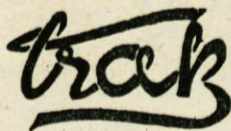
»TERMIT«
DOMŽALE
SPECIALIZIRANO PODJETJE
ZA PROIZVODNJO
LIVARSKEGA POMOŽNEGA
MATERIALA

EMONA

TOZD Kmetijska kooperacija

s poslovalnicami kmetijskega reproma-
teriala v Domžalah, Moravčah, Lukovici
in Blagovici se priporoča in čestita

TOVARNA POZAMENTERIJE

Mengeš

Pridružujemo se čestitkam in priporočamo
vse vrste tkane elastike, svileno in najlon
elastiko, elastične in neelastične trakove,
vrvice, trakove

INDUSTRIJSKI KOMBINAT
»PLANIKA« KRANJ
TOZD »MOJCA« LUKOVICA

Priporoča svoje
kvalitetne usluge
in čestita
za praznik

Komunalno
podjetje
Domžale

Priporoča svoje storitve

Kolektiv čestita

ZAVAROVALNICA
»TRIGLAV«

Poslovna enota
Mengeš

Čestitamo za praznik
in priporočamo svoje storitve

ZA DAN REPUBLIKE ČESTITAJO

Skupščina občine Domžale

Občinska konferenca SZDL Domžale

Občinska konferenca ZKS Domžale

Občinski sindikalni svet Domžale

Občinska konferenca ZSMS Domžale

Občinski odbor ZZB NOV Domžale

Občinski odbor ZRVS Domžale

**Komunalno
podjetje
Domžale**

Priporoča svoje storitve

Kolektiv čestita

**"MLINOSTROJ"
TOVARNA STROJEV
DOMŽALE**

VSEM OBČANOM ČESTITAMO

induplati — Jarše

So v vašem domu zavese, prti in garniture Induplati?

Taborite v šotorih Induplati?

Uporabljate koridorje in zračne hale Induplati?

Torej nas že poznate kot fleksibilno delovno organizacijo, katere moto je nenehni razvoj — in kvaliteta.

HELIOS

- BARVE
- LAKI
- EMAJLI
- DEKSTRINI
- LEPILA
- UMETNE SMOLE

TOVARNA
KOVČKOV
IN
USNJENIH
IZDELKOV
DOMŽALE

S SVOJIMI TOZD:

- Galanterija
- Usnjarna
- Maloprodaja

Proizvodni program:

Damske torbice, potovalne torbe, kovčki, aktovke, mape, pasovi, drobna galanterija, rokavice, izdelki iz reptilij

Vrhnje usnje in usnjena podloga

TOSAMA

DOMŽALE

VSEM POSLOVNIM PRIJATELJEM, DELOVNIM KOLEKTIVOM IN OBČANOM ČESTITAMO IN ŽELIMO MNOGO DELOVNIH USPEHOV

Če želite biti oblečeni športno in elegantno nosite konfekcijo in pokrivala tovarne slavnikov in konfekcije

**»UNIVERSALE«
Domžale**

Izdelki so iz klasičnih in modnih materialov v različnih barvah in velikostih

EMONA

TOZD Kmetijska kooperacija

s poslovalnicami kmetijskega repromateriala v Domžalah, Moravčah, Lukovici in Blagovici se priporoča in čestita

**Papirnica
Količevo**

POŠTA DOMŽALE

Izdelujemo:

raznvrstne papirje, navadne in specialne lepenke, več vrst sestavljenih kartonov, zlasti s premazom oplemenitene kartone za grafično embalažo

**KOMUNALNO
GOSPODARSTVO**

Mengeš

Opravlja:

zidarska, ključavničarska, steklarska in parketerska dela

Priporoča svoje usluge in čestita za praznik!

IZVOZNO—UVOZNO
PODJETJE

SEMESADIKE

MENGEŠ

z delovišči:

Semenarno in Drevesnico Mengeš
Drevesnico v Radvanju pri Mariboru in Drevesnico v Tišini pri Murski Soboti
nudi gozdno seme, sadike za pogozdovanje in okrasne nasade ter storže za okras in se priporoča

TEKSTIL

TOZD

filc o. sol. o. 61234 Mengeš

Izdelujemo in prodajamo tehnične in iglaste filce ter sodobne talne obloge za pode. Delovni kolektiv čestita vsem občanom

Živilski kombinat

»ŽITO« LJUBLJANA

POSLOVNA ENOTA DOMŽALE

ČESTITAMO